

ΜΑΧΗΤΗΣ

150ΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΑΓΩΝΟΣ ΤΗΣ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΧΑΝΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Φύλλον 13ον

Τιμή φύλλου δραχ. 1000

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: Γ. Γ. ΠΑΠΑΜΙΧΕΛΑΚΗΣ

Χανιά 1 Αυγούστου 1949

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΝΤΑΡΣΙΑΝ

Καθ' ἥν στιγμήν ἡ προδοτικὴ ἀνταρσία ἀπωθουμένη πρὸς βορρᾶν ἀπὸ τὸν θρυλλικὸν μας στρατὸν, συμπίεζεται ἐπὶ στενῆς συνοριακῆς λωρίδος, ἐκδιωκομένη πρὸς τὰ σκοτάδια τοῦ λαοκρατικοῦ παραδείσου ὅπου ἐξετράφη κι' ἀπ' ὅπου ἐξεχύθη πρὸς τὸ δύσμοιρο τόπο μας, πρέπει τὴν σκέψιν τοῦ κάθε τιμίου "Ἕλληνας ν' ἀπασχολήσῃ ἡ συνέχεια τοῦ δράματος ἡ ὁποία ἐκτείνεται πλέον ἔμπροσθέν μας.

Ἐρείπια ἐπὶ ἐρείπιων. Θύματα, ἀνάπηροι, μίση, σκοτάδια στὸ μυαλὸ καὶ τὴν ψυχὴν, διαφθορὰ, κατὰπτωσις. Ἀλλὰ καὶ μιὰ θεία καὶ ὑπέροχος ἀντίδρασις κατὰ τῆς διαλύσεως αὐτῆς, ἀπὸ τὰ διαλεκτὰ τέκνα τῆς Τιμημένης Ἑλλάδος μας.

Αἱ ἀνάγκαι τὰς ὁποίας ἔχει ν' ἀντιμετωπίσῃ ἡ χώρα μας εἶναι τρομακτικαί. Νὰ ἐπανεγκαταστήσῃ τοὺς συμμοριοπλήκτους εἰς τὰ καταστραφέντα νοικοκυριάτων καὶ νὰ τῶν δώσῃ τὰ μέσα γιὰ ν' ἀρχίσουν παραγωγικὴ ἐργασία. Νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν τάξιν στὴν ὑπαιθρο καὶ τὴν ἀγροικὴν ἀσφάλειαν. Νὰ συγκροτήσῃ πραγματικὴν κρατικὴν μηχανὴν καὶ ἀντίστοιχον νομοθεσίαν, ἱκανὰς νὰ ἀντεπεξέλθουν ἐναντι τῶν τεραστίων προβλημάτων. Νὰ κινήσῃ τὴν παραγωγικὴν μηχανὴν διὰ τῆς πλήρους ἀναδιοργανώσεως τῆς παραγωγῆς καὶ ἀνταλλαγῆς τῶν προϊόντων καὶ ἐμπορευμάτων καὶ διὰ τῆς ἀξιοποιήσεως τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ κεφαλαίου. Νὰ συντηρήσῃ τις ἑκατοντάδες χιλιάδες ἀναπήρους καὶ θύματα. Νὰ κτίσῃ καὶ νὰ ἀνασυγκροτήσῃ. Καὶ πάνω ἀπ' ὅλα νὰ ξαναφτιάξῃ ἀνθρώπους. Νὰ διδάξῃ καὶ

νὰ ἐπιβάλλῃ τὸν ἀμοιβαῖο σεβασμὸ καὶ τὸ αἶσθημα τοῦ καθήκοντος. Τὴν πειθαρχία εἰς τοὺς νόμους καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς συνανθρώπους. Καὶ νὰ καταστήσῃ εἰς τὸν καθ' ἓνα σαφῆ τὰ ὅρια μεταξὺ τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀναρχίας.

Καθίσταται σαφὲς ὅτι τὸ ἔργον αὐτὸ δὲν μπορεῖ ν' ἀχθῇ εἰς πέρας εὐκόλως. Εἰς τὰς δυσκόλους αὐτὰς στιγμὰς ἀπαιτεῖται ἓνας ἀληθὴς Πανεθνικὸς Συναγερμὸς. Συναγερμὸς ὅμως εἰς τὸν ὁποῖον τὸν τόνον θὰ δώσῃ ἡ Ἠγεσία. Μιὰ ἠγεσία ἱκανὴ μὲ ἰσχυρὸ Ἑθνικὸ παλμὸ καὶ δημιουργικὴ δύναμιν. Ἠγεσία μὲ σύγχρονον προοδευτικὸν προγραμματισμὸ καὶ ὁλοκληρωμένη ἰδεολογικὴ συγκρότηση, ἡ ὁποία θὰ διακηρύξῃ μὲ θάρρος καὶ συνέπειαν ἔνα πρόγραμμα τὸ ὁποῖον δὲν θὰ φεῖδεται. Οὐ δ ε ν ὅς προκειμένου νὰ συγκροτηθῇ κράτος δικαίον καὶ προοδευτικὸν καὶ νὰ ἐπιτευχθῇ τὸ ἔργον τῆς Ἑθνικῆς μας Ἀναδιοργανώσεως. Διότι ἡ χώρα ἔχει ἀνάγκην Κράτους ἐπιβολῆς καὶ δικαίου.

Ἀλλὰ φυσικὰ παραλλήλως μὲ τὴν ἀνάληψιν τοῦ ἔργου τούτου ἐκ μέρους τῆς πολιτικῆς ἠγεσίας τῆς χώρας, πρέπει νὰ γίνῃ καὶ κάτι ἄλλο ἀνευ τοῦ ὁποίου καμμιὰ ἠγεσία δὲν δύναται νὰ ἐπιτύχῃ.

ΝΑ ΞΑΝΑΦΤΙΑΧΤΟΥΝ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ. Ν' ἀποβάλλωμε ὅλες τις κακὰς συνήθειες ποὺ ἡ κατοχὴ καὶ ἡ περίοδος τῶν ἀντιθέσεων ἐφύτευσε μέσα εἰς τὸν καθ' ἓνα μας. Τὸ πνεῦμα τοῦ ἀναρχισμοῦ τοῦ φιλοτομαρισμοῦ καὶ τῆς κερδοσκοπικῆς μανίας πρέ-

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 4ην σελίδα)

“ΜΑΧΗΤΗΣ,”

Δεκαπενθήμερον περιοδικόν
“Όργανον αγώνος της Φ. Ν. Χ.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Πλατεία Έλευθερίου Βενιζέλου
Τηλέφωνον 7.94

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ

Γεώργιος Κανατσάκης

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησια Δραχμ. 20.000

Έξάμηνος » 10.000

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλούνται οί κ.
κ. Συνδρομηταί καί οί υπεύθυνοι τών τομέων,
όπως μάς άποσείλωσι
τό ταχύτερον τās συνδρομάς των, ή τās εισπράξεις καθόσον μόνον
έξ αύτών άντιμετωπίζονται αί δαπάναι του περι-
οδικού.

.....
“Ο «Μαχητής» αγωνίζεται
διά μίαν νέαν ήθικην καί
Έθνικην Αναγέννησιν καί
τήν προκοπήν του τόπου.
Γι' αυτό πρέπει νά υλο-
στηριχθῇ από όλους.

ΕΛΑΤΕ ΜΑΖΙ ΜΑΣ

“Ελληνόπουλα ! !

Μέσα στην μούρη σκλαβιά,
καί κάτω από την βάρβαρη μό-
τα των Ουννων, ή καρδιά σας
έμενε πάντα Έλληνική, να έ-
σας Έλληνόπουλα, έσας που
άντιπροσωπεύετε τώρα τούς πα-
λαιούς αγωνιστές του 21 καί
κρατάτε άβεστη πάντα την
φλόγα του πατριωτισμού καί
της αύτοθυσίας. Κρατήσετε ψη-
λά καί περίφανα τό κεφάλι σας
μπροστά από κάθε λιτρο προ-
δοσίας καί όψηφήσατε κάθε εΐ-
δους κίνδυνον. Παιδιά ακόμα
12 καί 15 χρόνων πήρατε τό πα-
λαιό έλλά δοξασμένο όπλο του
παπού σας καί τρέξατε, στα
βουνά καί στις χαράδρες, γιά
νά ζήσετε σκληρά μά έλεύθερα
να νά δεξείτε στους καινούργιους
κατακτητές πώς ή Έλλά
δα δέν πεθαίνει ποτε.

Πόσα λεβέντικα κορμιά δέ
ξαπλώθηκαν δίπλα σας καί πά-
νω σιόν ψυχομαχημό τους ό-
κούγcnτας τά τουφέκια σας νά
βροντούν ένα έλαφρό μειδίαμα
ζωγραφιζόταν στα χείλη τους
καί πέθαιναν.

Ναι ! Τέτοια παλληκάρια βγά-
ζη ή Έλλάδα κι' είναι περήφα-
νη γιά τά βλαστάρια της αύτά,
που όλα μαζί αγωνίζονται μέ
τόν σκοπόν νά κάνουν την πα-
τρίδα τους μεγάλη κι' εύτυχι-
σμένη.

Καί τό κατορθώσατε. Δέν πή-
γε άδικα τό αίμα των παιδιών
της ούτε καί οί δικές σας κακου-
χίες καί στερήσεις, νικήσατε, ό
έχθρός έφυγε γιά πάντα μά έ-
μαθε ότι ή Έλλάδα δέν πρόκει-
ται ποτέ νά υποδουθῇ, έφ' ό-
σον θά υπάρχουν εις αύτήν έ-
στω καί πολύ λίγοι Έλληνες.
Μά δυστυχώς δέν έλειψαν καί
μερικοί οί όποιοι έμβολισμέ-
νοι μέ τόν όρόν του Σλαυοκομ-
μουνισμού διασκορπίσθησαν μέ-
σα στην χώραν μας, καί άρχι-
σαν νά προπαγανδίζουν μέ διά-
φορα άπατηλά συνθήματα, ό-
λους τούς Έλληνες καί ιδιαι-
τέρως έσας τά βλαστάρια καί
τό καμάρι της χώρας, έκμεταλ-
λευόμενοι την μεγάλην πατριω-
τικήν όρμήν σας καί την άγνό-
τητα των αισθημάτων σας, διό-
τι ήθελαν έσας νά τραβήξουν μέ

.....
ΤΙΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΕΣ
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΙΚΕΣ ΣΑΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
Κ. Α. ΦΡΑΓΚΙΑΔΑΚΗ
ΜΥΛΩΝΟΓΙΑΝΝΗ 38

ΕΜΒΛΗΜΑΤΙΟΝ

Έμπρός παιδιά μ' άτσαλένια κορμιά
του πολέμ' άψηφώντας τή φρίκη,
άπ' τή μιὰ ως την άλλ άς πετούμε γωνιά
ως εκεί που θά βρούμε τή Νίκη

Με τή λόγχη ψηλά στα βουνά
όπου κραξ' ή γλυκειά μας μητέρα,
μ' ένα γέλοιο στα χείλη ξανά
θά φωνάξουμε πάλι άέρα.

Με τό πνεύμα σου που είναι χρυσαχτίδα
κι' όδηγός μας Βενιζέλε στή γεννιά,
στα σκοτάδια θά φωτίξης την Πατρίδα
άπ' τή μι' άκρη ως την άλλη της γωνιά.

Καθ' ένός μας άς είναι σκοπός
μοναχή καί κοινή μας φροντίδα,
νά γίνουμ' έλπιδοφόρος Στρατός
στή γλυκειά πονεμένη πατρίδα.

Στόν άγώνα με πίστη παιδιά
κάθε νιός άπο μάς άς βαδίσει,
σάν πολίτης άγνός στην καρδιά
Δευτεριά στή γεννιά νά σκορπίση.

Με τό πνεύμα σου που είναι χρυσαχτίδα
κι' όδηγός μας Βενιζέλε στή γεννιά,
στα σκοτάδια θά φωτίξης την Πατρίδα
άπ' τή μι' άκρη ως την άλλη της γωνιά.

Γ. ΠΑΤΕΡΟΣ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΝΟΠΟΙΗΣΙΝ

Τοῦ κ. Γ. ΠΑΠΑΜΙΧΕΛΑΚΗ Προέδρου Φιλελ. Νεολαίας Χανίων

Β'.

Κι' ἄλλη φορά ἔχομε θίξει τὸ ἰδεολογικὸ ζήτημα. Σήμερον ἔπανερχόμεθα πρὸς συγκεκριμένα.

Τὸ φιλελεύθερον ἰδεῶδες κηρύττει τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀνθρώπου ὡς ὑπερίστατον ἀγαθὸν καὶ θεμέλιον τῆς ἀτομικῆς εὐτυχίας, ἀναγνωρίζει δὲ τὴν προσωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου ὡς ὑπερίστατον ἀξίαν. Οὕτω θεμελιώνεται ἡ ἀντίληψις ὅτι σκοπὸς τῆς κοινωνίας εἶναι νὰ ἐξασφαλίσῃ στὰ ἄτομα κατὰ τὸ δυνατόν μεγαλυτέραν πνευματικὴν καὶ οἰκονομικὴν ἐλευθερίαν. Μὲ βάσιν τὴν ἀντίληψιν αὐτὴν καφίσταται σαφές ὅτι οὐδὲν σύστημα κοινωνικὸν πολιτικὸν ἢ οἰκονομικὸν εἶναι κατὰ τὸ μόνιμον καὶ σταθερὸν δι' ὅλας τὰς ἐποχὰς καὶ ὅλας τὰς χώρας, ἀλλὰ διὰ καθέτην χώραν καὶ ἐποχὴν ἐπιβάλλεται ἡ χρησιμοποίησις καὶ ἄλλου γενικῶς συστήματος ποὺ ν' ἀνταποκρίνεται σὺν ἀ-

τά μολυσματικὰ χρεῖα τοῦς. Σὰς ἰαζανε θρόνους καὶ δόξας, σὰς πύτιζαν μὲ τὸ ποῖο πικρὸ φάρμακον τῆς λησμονίας γιὰ νὰ ξεχάσετε ὅτι εἴσθε Ἕλληνες, μὰ δὲν τὸ κατόρθωσαν. Σιγὰ, σιγὰ φάνηκαν ὀλοκάθαρα οἱ σκοποὶ τῶν κτὶ νὰ τί ἤθελαν: Νὰ δώσουν τὰ χιλιοποτισμένα μὲ αἶμα χρώματα τῆς Μακεδονίας, στοὺς προαιωνίους ἐχθρούς μας, μὰ σημερινούς φίλους τῶν τοῦς Σλαυοβουλγάρους, Φαντασθε γιὰ μιὰ στιγμή μὲ τί καρδιά ἀκούουν τὴν θλιβεράν αὐτὴν εἶδσιν, αὐτοὶ ποὺ ἄφησαν χεῖρα καὶ πόδια ἐκεῖ πάνω ἄλλα μένον ὅμως ἡσυχοὶ ἔχοντες τὴν ἐλπίδα τῶν στὰ πραγματικὰ παληκάρια τοῦ ἐθνικοῦ μας στρατοῦ.

Αὐτοὶ οἱ καινούργοι ὀφεντάδες ποὺ νομίζουν ὅτι ἡ Μακεδονία εἶναι δική των καὶ πῶς μποροῦν νὰ τὴν χαρίζουν, γελάστεικαν διότι ὅπως λέγει μιὰ παροιμία, (κάνουν τὸν λογαριασμὸ δίχως τὸν ξενόδοχο).

ΘΡΑΣ. ΚΟΡΩΝΙΩΤΑΚΗΣ

Φ.λ. Νεολαία Πλατανιά Κυδωνίας

νάγκης καὶ τὰ προβλήματα τοῦ τόπου καὶ τῆς ἐποχῆς καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ καλυτέραν τὴν ἐλευθερίαν. Δ.χ. εἰς ἐπὶ χὴν ὡς ἡ εἰδική μας ἔργον ἡ ἔκτασις τῶν προβλημάτων εἶναι τρομακτικὴ καὶ ὁ προτανατολισμὸς τοῦ ἰδιωτικοῦ κεφαλαίου ἐντελῶς ἀντίθετος πρὸς τὴν προσπεικὴν εὐρείας ἐθνικῆς πνοῆς, ἡ κρατικὴ παρέμβασις καθίσταται ἀναγκαία, ἀκριβῶς ἵνα προστατεῦσθ τὴν οἰκονομικὴν ἐλευθερίαν τῶν πολιτῶν. Διότι ὅπως δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἕνας «ἐλεύθερος» νὰ σκοτώσῃ ὅποιον θέλει, τὸ ἴδιο δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἐλεύθερος νὰ τὸν ἐπιμεταλλεύεται χωρὶς περιορισμόν. Ἄλλωστε πρέπει νὰ κάνωμε τὴν ἐξῆς διευκρίνηση.

Ἐφ' ὅσον ὁ ὁρὸς τοῦ κεφαλαίου ἀποτελεῖ κοινωνικὴν λειτουργίαν, ἡ δρᾶσις του δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάγεται ἀπόλυτα εἰς ἀτομικὴν δικαιοδοσίαν ἀλλὰ θὰ πρέπει νὰ ρυθμίζεται ἀπὸ ὀρισμένους νόμους: γενικῶς, οἱ ὁποῖοι θὰ καθορίζουν τὴν γραμμὴν δράσεως τούτου καὶ θὰ τὸ ἀφίουν κατὰ τὰ λοιπὰ ν' ἀναπτύχθῃ χρησιμοποιοῦντας καὶ τὸν σημαντικὸ παράγοντα τῆς ἀτομικῆς πρωτοβουλίας. Πάντως ἡ παρέμβασις αὐτὴ δὲν σημαίνει διόλου ἀφαίρεση τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας ἀφοῦ δὲν θίγει κύκλους ἀτομικοῦ βίου ἀλλὰ κοινωνικῆς δράσεως. Κι' εἶναι σαφές ὅτι ἡ κοινωνικὴ δρᾶσις δὲν μπορεῖ, ἀφοῦ ἀφορᾷ σχέσεις καὶ ἐλευθερίας πολλῶν ἀτόμων, νὰ μὴν ρυθμίζεται ἀπὸ ὀρισμένους νόμους. Παραστατικὴ εἰκὼν τοῦ ζητήματος εἶναι ἡ ἐξῆς: Ἐχομε μίαν πόλιν—κοινωνίαν ἀνθρώπων. Ὑποθέτωμεν ὅτι ὁ καθ' ἕνα διατηρεῖ ὅλες τὰς ἐλευθερίας ποὺ εἶχε στὸ χωριὸ τοῦ. Λόγῳ χάριν νὰ κτιζῇ σπίνια ὅπου τοῦ ἀρέσει ὅπως θὰ ἔκτιζε εἰς ἕνα κτήμα του, βαδίζει μὲ τὸ γαῖδουράκι του ὅπως τοῦ ἀρέσει, σταματᾷ ὅπου θέλει ὅταν θέλει ὅσον θέλει, καὶ ἄλλα. Βεβαίως θὰ βρεθῇ κάποιος ἀντιπρόσωπος τῆς πόλεως ὁ ὁποῖος θὰ τὸν παραλάβῃ καὶ θὰ τοῦ

ὑποδείξῃ τί πρέπει νὰ κάνῃ καὶ γιὰ τί, κι' ἂν δὲν προσαρμόσῃ θὰ τὸν ἀναγκάσῃ πρὸς τοῦτο.

Βεβαίως ὁ τοιοῦτος ἐξαναγκασμὸς εἶναι ἀφαίρεσις μιᾶς ἐλευθερίας ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι πολλοὶ ἀνθρώποι ἀπεφάσισαν νὰ ζήσουν μαζὶ γιὰ νὰ δημιουργήσουν καλὰς συνθήκας διαβιώσεως. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ποὺ ἡ ἀπόφασις αὐτὴ συμβιώσῃ: ἐλήφθη, δημιουργήθη καὶ ἀμοιβαίαι ὑποχρεώσεις ποὺ ἀφῆρσαν ἀντιστοίχους ἐλευθερίας. Διότι τοῦτο εἶναι ἀναγκαῖον διὰ νὰ δημιουργηθῇ καὶ νὰ ζήσῃ ἡ κοινότης. Ὡστόσο οὐδεὶς εὐρέθη νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι τοῦτο ἀποτελεῖ ὑποδούλωσιν τοῦ ἀνθρώπου, ἐφ' ὅσον βεβαίως οἱ ἀνθρώποι συνηνῶντο ἐλευθέρως προτιμώντες νὰ θυσιάσουν μερικὰς ἐλευθερίας ἐναντι πλείστον ἄλλων ἀπολαυδῶν. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν σκοπὸς τῆς συγκροτήσεως τῆς κοινωνίας ἦτο ἡ εὐμερία τῶν πολλῶν καὶ ἡ συγκρότησις γίνεται μὲ τὴν συγκατάθεσιν τούτων, τότε κάθε ἀποψις περὶ ἀφαιρέσεως ἐλευθερίας κλπ. καταντᾷ κακόβουλος καὶ ἐπιζήμια φλυαρία. Ἀπομένει τὸ ζήτημα τῆς σκοπιμότητος καὶ τῆς ἀναγκαιότητος διὰ κάθε μέτρον.

Τελειώνωμε διατυπώνοντας συμπερασμωτικῶς δύο ἐρωτήματα. Εἶναι σήμερον συμφέρον διὰ τὴν εὐημερίαν τοῦ τόπου ἡ παρέμβασις τοῦ κράτους εἰς τὸν τομέα τῆς οἰκονομικῆς δράσεως καὶ μέχρι ποίου σημείου;

Καὶ ποῖες οἱ προϋποθέσεις διὰ ν' ἀναληφθῇ τὸ ἔργον τοῦ ἐπιτυχῶς ὑπὸ τοῦ κράτους, ἀφοῦ μέχρι σήμερον ἡ τοιαύτη παρέμβασις δὲν ὑπῆρξε ἐπιτυχής;

Αὐτὸ εἶναι τὸ βασικὸ πρόβλημα τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἐξετάσθῃ μὲ ἰδιαιτέρη προσοχή.

ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΚΟΠΙΑ

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΝΤΙΘΕΣΙΣ

Τελευταίως μιὰ σταθερά κι' επίμονος έντασις καλύπτει τὰς διεθνείς σχέσεις. Ο συνάσπισμός τῆς ολοκληρωτικῆς βίας υφίσταται σοβαροὺς κλονισμοὺς με ἀποτέλεσμα τὴν ολοκλήρωσιν τῆς ὑποταγῆς μερικῶν δορυφόρων ἢ τὴν πλήρη ἀπόσπασιν ἄλλων. Τὸ κοινωρικὸν καὶ κρατικὸν κατασκευάσμα τοῦ κομμουνισμοῦ, συνεχῶς καὶ περισσότερον ἀπομονώνεται ἀπὸ τὶς πλατιεὺς μάζας καὶ καθίσταται πλέον πιστικὸν καὶ καταθληπτικόν.

Ἡ τοιαύτη συνεχὴς ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τὴν διακυρυχθεῖσαν γραμμὴν περὶ ἐλευθερίας, ἀνεξαρτησίας κ.λ.π. συνεπάγεται αὐξησιν κινδύνων ἀναιροπῆς καὶ δυσαρρεσκίων διὰ τὴν τοιαύτην διαμόρφωσιν τῆς καταστάσεως, ἐν συνδιασμῷ μὲ τὴν οἰκονομικὴν καχεξίαν τῶν χωρῶν αὐτῶν.

Τὸ γεγονὸς τοῦτο τὸ ὁποῖον συναισθάνεται πλήρως ἡ κομμουνιστικὴ ἡγεσία, ἐξωθεῖ ταύτην εἰς πράξεις αἱ ὁποῖαι ἀποβλέπουν εἰς τὴν ὀξυνσιν τῶν διεθνῶν σχέσεων, ἵνα οὕτω ἡ ἡγεσία αὕτη δικαιολογήσῃ ὅλες

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΝΤΑΡΣΙΑΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 1ης σελίδος)
πει νὰ ἐξουδετερωθῇ καὶ νὰ παταχθῇ. Τοῦτο εἶναι ἔργον τοῦ κλήρου, τῆς ἐκπαιδεύσεως μὰ καὶ καθ' ἑνὸς ἐξ ἡμῶν διὰ τὸν ἑαυτὸ του.

Πρέπει ὅλοι νὰ κατανοήσωμε ὅτι διὰ ν' ἀποκτήσωμε κράτος πρέπει κατ' ἑνας κάτι πρέπει νὰ θυσιάσῃ καὶ νὰ προσφέρῃ καὶ διὰ νὰ καλλιτερεύσουν αἱ συνθῆκαι ζωῆς, πρέπει ἡμεῖς οἱ ἴδιοι νὰ γίνωμεν καλύτεροι. Καὶ ταυτοχρόνως νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΓΩΝΑ ΣΥΝΕΠΗ ΚΙ' ΕΠΙΜΟΝΟ.

“ΜΑΧΗΤΗΣ,”

τὶς ἐσωτερικὰς δυσχέρειες καὶ τὰ σκληρὰ κατὰ τοῦ λαοῦ μέτρα. Οὕτω παριστάμεθα σήμερον θεαταὶ γεγονότων καὶ φαινομένων τὰ ὁποῖα συμβαίνουν εἰς τὸν κομμουνιστικὸν «παράδεισον» καὶ τὰ ὁποῖα κατὰ τοὺς κομμουνιστὰς ἀπειλοῦν φαινόμενα τὰ ὁποῖα συμβαίνουν μόνον στὶς καπιταλιστικὰς χώρας ὅπου οἱ «ἰμπεριαλιστὲς» γιὰ νὰ δώσουν διέξοδον εἰς τὴν λαϊκὴν δυσἀρέσκειαν ἐξωθοῦν τοὺς λαοὺς εἰς συγκρούσεις. Καὶ τὸ χειρότερον ὅτι τὰ φαινόμενα αὐτὰ ἐνῶ εἰς τὰ «καπιταλιστικὰ» κράτη ἐκδηλώνονται καὶ παρέρχονται συντόμως μὲ σχετικῶς μικρὰς ζημιὰς, τὰ ἴδια φαινόμενα εἰς τὶς κομμουνιστικὰς χώρας ἐ-

Πρέπει νὰ ληφθοῦν ὅλα τὰ ἐνδεικνυόμενα μέτρα διὰ τὴν θετικὴν προστασίαν τοῦ λαδιοῦ. Εἶναι τοῦτο πρῶτιστον καθήκον τῆς Κυβερνήσεως ἑναντι τοῦ Κρητικῦ Λαοῦ.

πειδὴ ἀδυνατοῦν νὰ ἐκδηλωθοῦν ἐλεύθερα, ξεσποῦν ξαφνικὰ μὲ τρομακτικὰς συνέπειες.

Ἔτσι ὁ κομμουνισμὸς γίνεται θῦμα τῶν ἐσωτερικῶν τοῦ ἀντιφάσεων. Κάμνοντας ἐκτίμηση μιᾶς καταστάσεως, εἶναι ἐκείνη παρὰ κυριαρχεῖ εἰς τὰς λοιπὰς χώρας, μὲ κριτήρια κατὰ βάσιν ἐσφαλμένα, καταλήγει εἰς συμπεράσματα καὶ δίδει κατεύθυνσιν ἐντελῶς ἀντίθετον ἐκείνης τὴν ὁποίαν ὑπόσχεται. Ἔτσι κατήντησε τὸ πλέον καταπιστικὸν καθεστῶς τῶν ὅσων μέχρι σήμερον ἐγγῶρισε ὁ κόσμος καὶ σκόρπισε τὴ φτώχεια, τὴν ἀδλιότητα καὶ τὴν δυσἀρέσκεια εἰς τοὺς λαοὺς. Ἰσχυρίζονται

ὅτι τοῦτο εἶναι παροδικὸν φαινόμενον.

Ἀλλὰ ἐρωτῶμεν, τί εἶδους ἐγγυήσεις μπορεῖ νὰ παράσῃ τὸ καθεστῶς αὐτὸ ὅταν βλέπομεν τὰ πάντα ν' ἀντιμετωπίζονται κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε νὰ δημιουργεῖται μιὰ κατάσταση τόσο ὁλοκληρωτικὴ, καθιστώσα τοὺς ἀνθρώπους ἑτεροκινήτους ὑποτακτικούς, ὥστε νὰ φαίνεται γιὰ χίλια χρόνια ἀμετάβλητος ἐκτὸς βιαίας ἐπαναστάσεως ἢ διασπάσεως συνεπεία τῶν ἀναφαινομένων ἀντιθέσεων.

Ἐν πάσει ὁμως περιπτώσει ἓνα πρᾶγμα ἀποδεικνύεται ἐξ ὅλων τῶν ἀνωτέρω. Ὅτι τὸ κομμουνιστικὸν κατασκευάσμα εἶναι ἔργμιον πολλῶν ὀξυτέρων καὶ εὐρυτέρων ἀντιθέσεων ἀπὸ τὸ καπιταλιστικὸν τοιοῦτον. Καὶ ὅτι συνεπεία τούτου γρέπει ἐντονώτερον πρὸς τὶς συγκρούσεις αἱ ὁποῖαι εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν εἶναι ὀξύτερες καὶ πλέον ὁλοκληρωτικῆς.

Ταυτοχρόνως εἰς τὶς καπιταλιστικὰς χώρας παρατηρεῖται ἕνας συνεχὴς διαφορισμὸς, ἀνάπτυξις καὶ ἐξέλιξις. Στὴν Ἀγγλίαν εἰς κρατικοποιήσεις κάθε μέρα προχωροῦν, στὴ Γαλλίαν ἔχομεν συνεχῇ ἀνάπτυξιν τοῦ πατροπαράδοτου μικροαστισμοῦ, στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖς νόμοι προσδευτικοὶ ψηφίζονται καὶ οἱ ἐργατικὲς μάζες ἔχουν προσανατολισθῇ σταθερὰ πρὸς τὸ προσδευτικὸν πρόγραμμα τοῦ Προέδρου Τρούμαν. Μὲ δυὸ λόγια ὁ ἀστικὸς κόσμος υφίσταται ἐξέλειξιν καὶ διαφοροποίησιν, ἐννοεῖται ὑπὸ τὴν συνεχῇ ἀπὸ τὴν τοῦ σλαυκοκομμουνισμοῦ.

Οὕτω παρουσιάζει σοβαρὰ πλεονεκτήματα καὶ δυνατότητες διὰ τὴν διαμόρφωσιν ἀληθῶς πολιτισμένης ζωῆς. Ἐν συνδιασμῷ δὲ μὲ τὰς προσπαθείας συγκροτήσεως τῶν διεθνῶν νόμων ἐπιβαλλομένων ὑπὸ διεθνῶν ὁργανισμῶν, ὁ κόσμος αὐτὸς παρέχει ἀμειδρὰν ἐλπίδα ἐνὸς καλλιτέρου μέλλοντος.

Η Υ Π Α Ι Θ Ρ Ο Σ

Μὲ ἐξαιρετικὸ ζῆλο καὶ ἐνθουσιασμό ὁ πληθυσμὸς τῆς ὑπαίθρου ἔχει ριχτεῖ στὴ δουλειὰ γιὰ νὰ ξαναφτιάξῃ τὸ νοικοκυριό του. Ἀπτόητοι κι' ἀκούραστοι οἱ χωρικοὶ μας παλεύουν μὲ τὶς σκληρὲς συνθῆκες καὶ τοὺς τόσους κινδύνους ποὺ γέννησε ἡ ἀναρχία κι' ἐξέθρεψε ἢ ἀκυβερνησία. Ἀμπέλια, χωράφια, περβόλια, ζυμωμένα μὲ τὸν ἰδρώτα καὶ τὸ μόχθο, καρποφοροῦν πλούσια δίδοντας ἱκανοποίηση στοὺς ταλαίπωρους ἀγρότες μας. Καὶ οἱ σοδιὲς προμηνύονται πλούσιες καὶ οἱ χωρικοὶ μας νοιώθουν κάποια ἐλπίδα νὰ πλημμυρίξῃ τὴ ταλαιπωρημένη ψυχὴ τους. Γιατὶ ἐλπίζουν πὼς θὰ μπορέσουν ν' ἀξιοποιήσουν τὸ μόχθο τους, πωλώνοντας μεθαύριο τὰ προϊόντα των σὲ κάποια καλὴ τιμὴ, ὥστε νὰ ξοφλήσουν τὰ χρεῖα των στὴν Ἀγορὰ τῆς πόλεως, νὰ ντύσουν τὴ γύμνια τους καὶ νὰ νοιώσουν ἔστω καὶ γιὰ λίγο τὴ χαρὰ τῆς ἀποκινήσεως τοῦ ἀναγκάλου.

Ζώντας ἐπὶ ἔτη στὶς στερεῖς καὶ τοὺς κινδύνους, δικαιοῦνται ὅστερ' ἀπὸ μιὰ τόσο σκληρὴ προσπάθεια, καὶ λίγη χαρὰ καὶ ἄνεση. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ κατανοήσουν ὅλοι καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα οἱ ἀστοί. Καὶ στὴ κατανόησιν αὐτοὶ καὶ τὴν ὀρθὴ ἐκτίμησιν τῆς τοιαύτης ἀνάγκης, στηρίζεται κάθε προοπτικὴ προκοπὴς τοῦ τόπου. Πρέπει νὰ πάψῃ ὁ ἀστος νὰ βλέπῃ τὸν χωρικὸ ὡς ἓνα ὄν μὲ λιγώτερα δικαιώματα καὶ χωρὶς ἄλλη σημασία πλὴν τῆς ὑποχρεώσεώς του νὰ δουλεύῃ νὰ παρᾶ γῃ καὶ νὰ κουβαλᾷ στὸν ἀστὸ ὅτι καλύτερο γεννᾷ ἢ γῇ ποτισμένη μὲ τὸν τίμιον ἰδρώτα του. Ὡς μὴ ξεχνᾷ ἡ ἀμαρτωλὴ πόλις ὅτι ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ τὸ ἴδιο τὸ αἷμα τῆς θὰ εἶχε σαπίσῃ μέσα στὴν ἐκκλῆση καὶ τὴ διαφθορά, ἂν τὸ ἄλυκο αἷμα τοῦ χωριατοπόπουλου δὲν τὸ ἀνανέωνε. Καὶ δὲν μπορεῖ ἡ πόλις ποὺ συντηρεῖται κι' ἀνανεώνεται μὲ τὸν ἰδρώτα καὶ τὸ αἷμα τοῦ χωριοῦ νὰ εἶναι ἀχάριστη ἀπέναντί του.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρων ἐξάγεται τὸ σαφὲς συμπέρασμα ὅτι τὸ χωριὸ εἶναι ἡ ρίζα ποὺ τρέφει ἐν τῷ συνόλῳ τοῦ κι' ἀνανεώνει τὸ ἐθνικὸν μας σῶμα. Εἶναι ἡ πηγὴ ἀπ' ὅπου ξεκινοῦν τὰ γάρφα νερὰ τῆς ἐθνικῆς μας ἀναδημιουργίας καὶ ξεχύνονται καὶ πίνουν καὶ δροσίζονται καὶ ξαναγεννοῦν τὰ τέλματα τοῦ ἀστικοῦ βίου.

Πρέπει συνεπῶς νὰ στραφῇ μὲ ὅλως ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον ἡ προσοχὴ τοῦ κράτους πρὸς τὸ ἐλληνικὸ χωριό. Καὶ περισσότερον διότι τοῦτο ὑπέσκη τὴν μεγαλυτέραν ἐκ' τοῦ συμμοριτισμοῦ δοκιμασίαν καὶ ἡ ἐπελοῦσα ἐξάρθρωσις ἐπιβάλλεται ν' ἀντιμετωπισθῇ τὸ ταχύτερον. Ὁ χωρικός μας δὲν ἔπαυσε ποτὲ νὰ εἶναι λιτοδίαιτος κι' ἐργατικός, ἔχει ὅμως σήμερον ἀνάγκη ν' βοηθῆται. Καὶ ἡ βοήθεια αὐτὴ ἐκ μέρους τοῦ κράτους πρέπει νὰ ἐκδηλωθῇ εἰς τρεῖς κυρίως τομεῖς. Πρῶτον εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς τάξεως καὶ τῆς ἀγροτικῆς ἀσφαλείας, δεῦτερον εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῶν παραγωγῶν καὶ τῶν συνεταιριστικῶν τῶν ὀργανώσεων διὰ δανείων ὥστε νὰ δυνηθοῦν ν' ἀναπτύξουν τὸ ἐπίπεδον τῆς παραγωγῆς, καὶ τρίτον εἰς διάθεσιν τῶν ἀγροτικῶν προϊόντων εἰς τιμὰς λογικὰς χωρὶς οἱ παραγωγοὶ νὰ ὑφίστανται τὴν χαρακτηριστικὴν ἐκμετάλλευσιν. Μὲ τὴν ἐδραίωσιν τῆς τάξεως καὶ τῆς ἀγροτικῆς ἀσφαλείας θὰ δυνηθῇ ὁ ἀγρότης μας νὰ ἐπιδοθῇ ἀπερίσπαστος εἰς τὸ ἔργον του. Μὲ τὴν ἐνίσχυσιν του διὰ δανείων θὰ δυνηθῇ ν' ἀναπτύξῃ τὴν παραγωγὴν του. Τέλος μὲ τὸν καθορισμὸν λογικῶν τιμῶν ἀσφαλείας διὰ τὰ κυριώτερα ἀγροτικὰ προϊόντα προστατεύεται ἀπὸ τὴ φτώχεια καὶ τὴν ἐξαθλίωσιν. Τὸ κράτος φαίνεται νὰ ὕστερῃ σοβαρότατα καὶ εἰς τρεῖς αὐτοὺς τομεῖς. Ἐν πάσῃ ὁμῶς περιπτώσει οἱ ἀγρόται μας οἱ ὅποιοι χαρακτηρίζονται διὰ τὴν ὑπομονὴν των ἀναμένουν πάντοτε διότι ἀναλογίζονται τὴς τρομερῆς δυσχέρειας τὴς ὁποίας ἔχει συσσωρεύσει ὁ πόλεμος καὶ ὁ συμμοριτισμὸς εἰς τὴν χώραν.

Ἀλλὰ θὰ θεωρήσῃ ἀσυγχώρητον ἀμέλειαν τὴν συνέχισιν τῆς μερον εἰς τὴν Νῆσον τῆς καταστάσεως ἢ ὅποια ὑπάρχει ἀπὸ ἀπόψεως τάξεως καὶ τὴν ἀνεπιτυχὴ διαχειρίσιν σοβαροτάτων ζητημάτων ὡς εἶναι ἡ διάθεσις τοῦ οἴνου καὶ ὁ καθορισμὸς τιμῆς ἀσφαλείας τοῦ ἐλαίου.

Ὡς κατανοήσωμεν ὅλοι ὅτι ἂν ἡ ὑπαίθρος ἀνορθωθῇ συντόμως, τότε πρέπει νὰ θεωρήσωμε βέβαιοι τὴν σταθεροποίησιν καὶ συνεχῇ βελτίωσιν τῆς ὅλης καταστάσεως. Μόνον ἔτσι ἄλλωστε θὰ σταματήσῃ καὶ τὸ τρομερὸν φαινόμενον τῆς φυγῆς τῶν κατοίκων ἐκ τῆς ὑπαίθρου πρὸς τὴς πόλεις, γεγονὸς τὸ ὁποῖον θ' ἀποτελέσῃ διὰ τὸ ἄμεσον μέλλον ἓνα ἐκ τῶν σοβαρῶν ἐκ τῶν προβλημάτων. Ἀλλως...

ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ἐλάθωμεν καὶ δημοσιεύωμεν εὐχαρίστως τὴν κατωτέρω ἐπιστολήν:

Δὲν συμφωνοῦμεν καθόλου μὲ τὸν κ. Τωμαδέκην εἰς τὴν πρὸς νέους λογοτέχνας παραίνεσίν του, διότι κατ' ὀρχήν καὶ βάσιν διαφωνοῦμεν μὲ τὰς ἀντιλήψεις του ὅλλὰ καὶ διότι αἱ ἀντικείμεναι αὐτῆς στεροῦνται τοῦ πατρικοῦ ἐκείνου ἐνδιαφέροντος καὶ στοργῆς καὶ ποῦ λὲς τίς ὑπηγόρευσε ποῖα τις κακότης.

Οὐδὲ θὰ παύσωμεν νὰ ἐνθαρρύνωμεν τοὺς νέους εἰς τὴν λατρεῖαν τῶν ἀρχαίων θεοτήτων τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὠραίου. Ὑπάρχει μεγαλύτερον καὶ εὐγενέστερον ἐντὸς τοῦ τοῦ ποιῆσαι καὶ τὴν λογοτεχνίαν. Καὶ τί ἄλλο ἡμπορεῖ νὰ τροφοδοτῇ καὶ νὰ συνδουλίσῃ τὸ ἡρώτικον πνεῦμα ὅπως τὸ θέλετε περισσότερον. Ἀλλὰ καὶ ποῦ διαπιστώσατε τὴν ἑλλειψιν οὐτὴν τοῦ ἡρώτικοῦ πνεύματος;

Ἀπὸ τὴν τελευταίαν μας μὴ πως δεκαετὴ Ἑθνικὴν δοκιμασίαν καὶ συμφορὰν; Γιατὶ ἐμεῖς διεπιστώσαμεν τὴν ὑπαρξιν καὶ ἡρωικοῦ πνεύματος καὶ μεγάλων ἰδανικῶν ποῦ βρῆκαν τὰ πλέον ἐνθουσιώδη μέλη τῆς εἰς (Συνέχεια εἰς τὴν 16ην σελίδα)

Ο ΣΗΜΕΡΙΝΟΣ ΑΓΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Όμιλία του κ. ΓΕΩΡΓ. ΠΑΠΑΜΙΧΕΛΑΚΗ
Προέδρου της Φιλελευθέρου Νεολαίας Χανίων

2ον

Παραμένει λοιπόν βραχύνον στοιχείον δια την εν γένει άκμή ενός λαού ή δημιουργική ύναμις τούτου και συνεπώς το μέσον ήθικόν έπίπεδον έφ' όσον το ένα είναι συνέπεια του άλλου.

Ό Μαρξισμός αποβλέποντας εις την άνατροπήν ενός καθεστώτος, γνωρίζει ότι τούτο μπορεί να έπιτευχθή μόνον όταν γίνη πραγματική ή ήθική κατάπτωσης των εκπροσώπων του και ή ήθική διάθροσις των δάθων επί των όποιων στηρίζεται. Η έπίθεσις τούτου κατά του Χριστιανισμού αποτελεί συνεπή πρόσ τόν άνω σκοπόν στρατηγικήν.

Ας λείει ότι θέλει ο Μαρξισμός, ότι τάχα ή ιστορία της ανθρωπότητος είναι ή ιστορία της πάλης των τάξεων. Αν και το γεγονός τούτο είναι αναμφισβήτητον εις τινας περιόδους δια μερικούς λαούς είναι πρωταρχικήν σημασίαν δια την βλην εξέλιξιν της ανθρωπότητος ως και ιδιαιτέρως κάθε λαού, έχει ή δύναμις αντιστάσεως τούτου, μέσα εις τόν γενικόν ανταγωνισμόν και την πάλην μεταξύ των λαών. Δότι ούτε ή τροχιά που ακολουθήσας κατά την εξέλιξιν του ένας λαός φαίνεται να μοιάζει με την τροχιάν άλλου, ούτε οι μορφές πολιτισμού τις όποιες ό ένας όμοιάζουσιν με του άλλου, ούτε ή άκμή και παρακμή τούτων φαίνεται να βρίσκεται εις στενήν σχέσιν με ούδιώδην τινά μεταβολήν εις τας σχέσεις και τα μέσα παραγωγής. Η πάλη των τάξεων εί αι ένα έσωκοινωνικόν γεγονός το όποιον μόνον εις όρισμένες ιστορικές στιγμές, σ' όρισμένες χώρες παίρνει συγκεκριμένην μορφήν. Εκφράζει δ' εις την περίπτωσιν ταύτην την προσπάθειαν ενός λαού να εύρη αξίαν ήγεσίαν να δυνήθη να αναπτύξη την ζωήν και τόν πολιτισμόν του.

Η Ελλάς με την μακρόχρονην ιστορίαν της και την συνεχή άνανέωσίν της, έξω από ταξι ές κα' παραγωγικές μεταβολές, είναι ή τοπική εκδήλωσις του γεγονότος τούτου.

Ό εικόςτος αιών χαρακτηρίζεται από ένα κυρίρχον γεγονός. Τόν παγκόσιον συζητισμόν. Διά κάθε τι το όποιον συμβαίνει και εις την τελευ-

ταίαν γωνιάν, οι αίτίες και τ' άποτελέσματα τούτου εκτείνονται εις παγκόσιον κλίμακα. Ούτω μία κακοκαιρία εις Κίνα, καταστρέφουσα την παραγωγήν ριζιού, θα έχη ως συνέπεια την ύψωσιν της τιμής του εις την χώραν μας την στέρησιν τούτου από πλείστας οικογενείας ως και την πτώχευσιν έμπόρων, μείωσιν εισπράξεων κλπ.

Παραγωγή λαιού εις Ισπανίαν έμποδίζει έξαγωγήν ιδιικού μας με αποτέλεσμα την πτώσιν του έπιπέδου ζωής του άγρότη, καταστροφήν έμπόρων, μείωσιν εισαγομένου συναλλάγματος. Μιά οικονομική κρίσις εις Αμερικην άνατρέπει τας σχέσεις των τιμών των έμπορευμάτων, την τιμήν του συναλλάγματος κ.λ.π. με συνέπειαν την άνατροπήν οικονομικής ζωής εις πλείστας χώρας κλπ.

Η τοιαύτη άλληλεξάρτησις και άλληλεπίδρασις των γεγονότων εις παγκόσιον κλίμακα έχει ως συνέ-

**Η Φιλελευθέρη Νεολαία
είναι ή μαχητική πρω-
τοπορεία δια την Έθνικήν
νίκην και έθνικήν
αναγέννησιν.**

πειαν να διεξάγονται οι ανταγωνισμοί μεταξύ των μεγάλων εις παγκόσιον κλίμακα. Οι πόλεμοι κατά τόν 20όν αιώνα οι όποιοι υπήρξαν και οι δύο παγκόσιοι είναι συνέπεια των άνωτέρω:

Συνεπεία του γεγονότος τούτου έχει τεθεί σήμερα πρόβλημα παγκοσίου Ήγεσίας και Οργανώσεως. Η ανθρωπότης αγωνίζεται να εύρη διέξοδον εκ του άδιεξόδου τόν όποιον οι παγκόσιες αντιθέσεις έδημιούργησαν. Εάν το κατορθώση τούτο θα σημάνη την σωτηρίαν της εάν όχι τούτο θα σημάνη την εξόντωσιν και διάλυσιν της. Ο πύργος της Βαβέλ θα γίνη πραγματικότητα.

Η αναζήτησις του δρόμου τούτου της σωτηρίας αποτελεί το περιεχόμενον των συγχρόνων ιδεολογιών ζυμώσεων και ο άγώνας δια την διάνοιξιν του δρόμου τούτου και την κατάληψιν της ήγεσίας, αποτελεί το περιεχόμενον των διεθνών πολιτικών

αντιθέσεων.

Ό άκμάζων Αμερικανικός καπιταλισμός και ο άνερχόμενος Ρωσικός κομμουνισμός, πρωταγωνιστούν εις την πάλην ταύτην.

Οι λοιποί εύρίσκονται μεταξύ των δύο κυρίως ανταγωνιστών. Δεν είναι τυχαίον το γεγονός τούτο. Η αντίθεσις μεταξύ των δύο πολιτικοκοινωνικών συστημάτων, είναι φυσικόν να εκδηλώνεται πιο έντονος μεταξύ των χαρακτηριστικών και ισχυρών εκπροσώπων.

Πάντως ή κάθε μία απ' τις χώρες αυτές με σημαία το σύστημα της αγωνίζεται δια την ήγεσίαν του κόσμου.

Είμεθα υπ' χρεωμένοι δια ν' αντιληφώμεν έλο το θέμα, την σημασίαν και την αξίαν του άγώνος τόν όποιον ή Ελλάς διεξάγει σήμερα, να προσώμεν εις σύνημον άνάλυσιν του περιεχομένου του άγώνος τούτου παγκοσμίως ήγεσίας.

Τι εκπροσωπεί ο Σλαβικός συσπισμός ο όποιος είτε το θέλει, είτε όχι σήμερα αποτελεί ώμή άπειλητική πραγματικότητα.

Εις το έρώτημα αυτό θα δοθή ή άπάντησις μόνη της αν εξετάσωμεν πρώτον την μέχρι σήμερα ιστορίαν και τας συνθήκας ζωής και τόν πολιτισμόν των χωρών ταύτων και δεύτερον την σημασίαν και το περιεχόμενον της μεταβολής ή όποια πραγματοποιήθηκε κατά την τελευταίαν τριακονταετίαν εις τας χώρας αυτές ιδιαιτέρως δε εις την Ρωσίαν.

Η ιστορία της Ρωσίας είναι πολύ φτωχιά κι' άνάξια λόγου. Είς καμμίαν ιστορικήν περίοδον οι λαοί της χώρας αυτής δεν κράτησαν πρωτοπορείαν εις την εξέλιξιν, αλλά πάντα δάδισαν εις την ούρά, αν έννοείται κατώρθωσαν κάπου—κάπου και ν' ακολουθήσουν την πολιτισμένην ανθρωπότητα εις την πορείαν της άνόδου της. Ός εκ τούτου τόσον ή ανάπτυξις των μέσων παραγωγής εις τας χώρας αυτές, όσον και ή ποιότης κι' ο βαθμός αναπτύξεως του έμφύχου ύλικού, υπήρξε πάντοτε πολύ χαμηλός εν σχέσει με τόν δυτικοευρωπαϊκόν τοιοϋτον.

(Ακολουθεί)

Η ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΣΤΗΝ ΥΠΑΙΘΡΟ

Ἐνῶς ὁ συμμοριτισμὸς εἰς τὸ Νησί μας ἔχει πλήρως ἐξαρθρῶθῃ καὶ μόνον ἐλάχιστα ὑπολείμματα περιφέρονται καὶ κρύπτονται ρακένδυτα καὶ συνεχῶς διωκόμενα, ἕνα ἄλλο εἶδος ἀναρχίας ἀρχίζει νὰ διαμορφώνεται ὡς ὑπόλειμμα τοῦ ἐκ τῆς κατοχῆς καὶ τοῦ συμμοριτισμοῦ προκύψαντος χάους.

Πολλοὶ ἔθνη, μὲ πλήρη πιστοποιητικὰ ἐθνικοφροσύνης, ἀνταγωνίζονται σοβαρότατα τοὺς συμμορίτες εἰς τὸ καταστροφικὸν καὶ διαλυτικὸν ἔργον τῶν εἰς τὴν ὑπαίθρον. Δὲν καταστρέφουν βεβαίως γεφύρια, ἀλλὰ ἐρειμώνουν χωράφια, ἀμπέλια, καὶ περιβόλια καὶ ξεκληρίζουν κοπάδια. Δὲν ἐκτελοῦν παπάδες ἢ ἐθνικόφρονες διὰ τὰ φρονήματ' αὐτῶν, ὅμως δολοφονοῦν καλοὺς πατριώτες καὶ προσβάλλουν τὴν χωροφυλακὴν.

Οὕτω διαμορφώνεται μία ἀλλοθὺς δυσχερεστάτη κατάστασις. Οἱ γεωργοὶ μας εἰς πολλὰ διαμερίσματα ἀδυνατοῦν νὰ καλλιερῇσιν καὶ νὰ σπείρουν, ἢ νὰ φυτεύουσιν δένδρα. Ἀποτέλεσμα τοῦτου ἡ σημαντικὴ μείωσις τῆς παραγωγῆς καὶ ἡ ἐξαθλίωσις ἐνὸς πλήθους χωρικῶν οἱ ὅποιοι ὑπὸ τὴν κατάστασιν τῆς ἀπελπισίας, φθάνουν πολλάκις εἰς τὸ σημεῖον καὶ ἐγκαταλείπουν τὴν ὑπαίθρον καταφεύγοντες εἰς τὴν πόλιν. Οὕτω τὸ ἔργον τοῦ συμμοριτισμοῦ συνεχίζεται ὑπὸ νέαν μορφήν καὶ τὰ ἴδια καὶ ἴσως χειρότερα ἀποτελέσματα.

* *

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀνταρσίας, πλείστοι πολῖτες ἐκ τῶν ζωηροτέρων στοιχείων, προσεφέρθησαν ἐκουσίως καὶ συμμετέσχον εἰς τὸν ἀγῶνα διὰ τὴν πύξιν τοῦ συμμοριτισμοῦ. Μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἀγῶνος οἱ πλείστοι ἀπεχώρησαν εἰς τὰ σπίτια τῶν καὶ ἐπεδόθησαν εἰς τὰ παραγωγικὰ τῶν ἔργα. Οἱ ἄνθρωποι βεβαίως αὐτοὶ ἔχουν ἀνάγκη πάντοτε μιᾶς προστασίας καὶ διὰ τοῦτο κρίνεται σκόπιμον νὰ τῶν χορηγῇται μιὰ ἄδεια ὀπλοφορίας. Μερικοὶ ὅμως εἴτε διότι ἀπὸ ἀνέκδοτον εἶχαν συνηθίσαι εἰς τὰς ληστείας καὶ τὸν ἀναρχικὸ βίον, εἴτε διότι κατεστράφη

σαν καὶ δὲν ἔχουν ποῦ νὰ πᾶν καὶ νὰ τακτοποιηθοῦν, περιφέρονται ἀδέσποτοι καὶ προβαίνουν εἰς ζημίας κλοπὰς ἢ λεηλασίες. Καὶ ὅπως ἀντιλαμβάνονται ἐκείστος εἶναι ἀρκετὸν νὰ βροῦσκονται 3 ἕως 4 τέτοιοι εἰς κάθε περιφέρειαν, διὰ νὰ δημιουργήθῃ μία κατάστασις πλήρους ἀτασταςίας. Κλονίζεται τὸ αἶσθημα τῆς ασφαλείας καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ «κλονισμοῦ» τοῦτου τὰ πάντα παραλύουν. Καὶ ὁ κλονισμὸς εἶναι ἀκόμα ἰσχυρότερος διὰ τὸν λόγον ὅτι τόσον οἱ τρομοκράται αὐτοὶ ὅσον καὶ τὰ θύματα, ἔχουν τὴν πεποιθήσιν ὅτι οὗτοι ἔχουν ἰσχυροὺς προστάτες.

* *

Κάτι λοιπὸν θὰ πρέπει νὰ γίνῃ πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς καταστάσεως αὐτῆς. Μετὰ τὴν πύξιν τοῦ συμμοριτισμοῦ στὸ Νησί μας, τὸ ζήτημα καθίστα-

Τὸ φιλελεύθερον κόμμα συγκεντρώνει τίς ἐλπίδες ὀλοκλήρου τοῦ ἔθνους διὰ τὴν ἀναγέννησιν καὶ τὴν ὀλοκλήρωσιν του.

ταὶ πρῶτης γραμμῆς καὶ θὰ πρέπει ν' ἀπασχολήσῃ ὡς πρῶταρχικὸν τοιοῦτον εἰς ἀρμόδιες ἀρχὰς καὶ ὑπηρεσίας. Τὸ βάρος πίπτει ἐν πολλοῖς εἰς τοὺς ὁμοίους τῆς χωροφυλακῆς τῆς ὁποίας εἶναι κύριον ἔργον ἡ ἀποκατάστασις τῆς τάξεως εἰς τὴν ὑπαίθρον.

Καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ περιορισθοῦν οἱ κάθε εἴδους ὀπλοφόροι. Μόνον ὅσοι εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ ὀπλοφοροῦν καὶ ὑπὸ τὸν ὅρον πλήρους συμμορφώσεως πρὸς αὐστηρὰς διαταγὰς, μόνον εἰς αὐτοὺς θὰ ἐπιτρέπεται τοῦτο. Παράβασις τῶν διαταγῶν αὐτῶν θὰ ἔχει ὡς συνέπειαν ἄμεσον τὴν ἀφαίρεσιν τῆς ἀδείας καὶ τὴν αὐστηρὰν τιμωρίαν, ἢ ὁποία εἰς τὴν περιπτώσιν αὐτὴν θὰ πρέπει νὰ εἶναι αὐστηροτέρα ἢ ἢν ὁ παραβάτης ἦτο ἀπλὸς πολίτης.

Ἰδιαιτέρως ἡ ἀγρονομία καὶ ἡ ζωοκλ. π. πρέπει νὰ ὑπαχθῶν ὑπὸ τὴν πλέον αὐστηρὰν νομοθεσίαν, εἰδικὰ δὲ ἀποσπάσματα ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν ἀποφασιστικῶν ἀνδρῶν πρέπει ν' ἀναλάβουν τὴν δίωξιν καὶ σύλληψιν παντὸς παραβάτου. Εἰδικῶς εἰς τὴν περιπτώσιν τῆς ἀγρονομίας τ' ἀποσπάσματα αὐτὰ φρονοῦμεν ὅτι ἐπιβάλλεται ὅπως συνεργαζόμενα μετὰ τῶν ἀρμοδίων ὁργάνων ἀγροφυλακῆς προβαίνουν εἰς τὴν ἐκ ἐλεσιν ἀποφάσεων ἢ ἀκόμα καὶ ἐπ' αὐτοφῶρῳ σύλληψιν τῶν παραβατῶν. Ἐν συνδυασμῷ δὲ πρὸς τὰς ἀπόψεις αὐτὰς φρονοῦμεν ὅτι θὰ πρέπει τὸ σῶμα τῆς ἀγροφυλακῆς νὰ ὑποστῇ πλήρη ἀναδιοργάνωσιν ὡς καὶ ἡ σχετικὴ νομοθεσία, ὥστε τὸ ἐν λόγω σῶμα νὰ καταστῇ ἄξιον τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς ἀποστολῆς του δύναται δὲ νὰ φέρῃ εἰς πέρας ταῦτα τὴν Διότι ἂς μὴν κρυβώμεθα πίσω ἀπὸ τὸ δάκτυλό μας. Μιλοῦμε γι' ἀνασυγκρότησιν τῆς ὑπαίθρου ἐνῶς ἢ τὰξιν καὶ ἡ ἀσφάλεια ἀπουσιάζουν πλήρως. Ἰδιαιτέρως πρέπει νὰ τονισθῇ ὅτι ἀγροφυλακῆς στεροῦμεθα παντελῶς, ἀφοῦ καὶ οἱ ὀλίγοι ἀγροφύλακες ποὺ ὑπάρχουν δὲν πληθύνονται σχεδὸν καθόλου καθόσον τὸ εἰδικὸν ταμεῖον στερεῖται χρημάτων. Δὲν νομίζομεν ὅμως ὅτι ἡ κατάστασις αὕτη μπορεῖ νὰ συνεχισθῇ. Ἐφ' ὅσον συζητεῖται ἡ ἀναπροσαρμογὴ τῶν μισθῶν τῶν Δημοσίων ὁ παλλήλων, φρονοῦμεν ὅτι ἐπιβάλλεται ἀπαραιτήτως ὅπως ληφθῇ μέριμνα καὶ διὰ τὸ σῶμα τῆς ἀγροφυλακῆς. Διότι δὲν νομίζομεν ὅτι ὁ γραφεὺς εἰς ἕνα δημόσιον γραφεῖον ἐκτελεῖ σοβαρώτερα καὶ πλέον κοπιώδη καὶ δυσχερῆ ἔργασίαν ἀπὸ ἕνα ἀγροφύλακα. Ἀλλωστε ἐπὶ τέλους καὶ τὰ ζητήματα τῆς ἀγρονομικῆς ασφαλείας ἐκτὸς τῆς τεραστίας σημασίας τῶν διὰ τὴν ἀνασυγκρότησιν τῆς ὑπαίθρου, ἔχουν καταστῇ ζητήματα Δημοσίας Τάξεως καὶ συνεπῶς ἐπιβάλλεται ἡ γενικωτέρα ἀντιμετώπισις τῶν.

Γ. Π.

ΑΓΝΩΣΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΒΕΝΙΖΕΛΟ

Τοῦ συνεργάτου μας κ. ΝΙΚΟΥ ΣΤΑΘΑΤΟΥ

Κανείς Ἕλληνας πολιτικός δὲν ἐσυγκίνησε ποτέ τὴν ἑλληνικὴ ψυχὴ, ὅσο ὁ Βενιζέλος καὶ γι' αὐτό κι' ὁ λαὸς μας κανέναν ἄλλον πολιτικὸν δὲν ἐτραγούδησε ὅσο τὸν «Γιὸ τοῦ Ψηλορείτη». Γιὰ τὸ πρωτοφανὲς αὐτὸ φαινόμενο στὴν πολιτικὴ ζωὴ τῆς χώρας μας ἔγραψα περίπου ἑκτενῶς κι' ἀνέφερα μερικὰ λαϊκά τραγούδια μὲ τὰ ὁποῖα ἀγνωστοὶ ποιηταὶ καὶ ριμαῖοι ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς Πατρίδος μας τραγούδησαν τὸν Βενιζέλον. Σ' αὐτὰ θέλω νὰ προσθέσω ἑφέτος δυὸ μεγάλα ποιήματα, ὀφιερωμένα στὸν ἀείμνηστον Ἐθνάρχην, πού ἄν καὶ εἶναι πολὺ παλὰ παρῆσαν ὁ μὴς ἀνέκδοτα καὶ κατὰ συνέπεια ἀγνωστά :

Τὸ πρῶτο τιτλοφορεῖται «Ὁ Μαρμαρωμένος Βασιλιάς» μὲ τὴν ἐπεξηγηματικὴ σημείωσι «Ποῖημα ἀλληγορικὸν συμβολίζον τὸν λήξαντα πόλεμον ἀπὸ ἀπόψεως μᾶλλον ἑλληνικῆς. Ἀπηγγέλθη μετὰ τὴν δοξολογίαν τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1918 ἐν Νάξῳ, συνεπληρώθη δὲ μετὰ ταῦτα.» Τὸ δεύτερο «Ἐπὶ τῇ διασώσει Ἐλευθερίου Βενιζέλου 1919». Ἐγιναν δὲ καὶ τὰ δυὸ, ὡς ἐπιγράφεται, «ὑπὸ Μάρκου Λεωνίδου Βαλλινδρᾶ, ἱατροῦ, Βουλευτοῦ κατὰ τὴν Β'. Διπλὴν Βουλὴν».

Τὸ πρῶτο ποῖημα ἀναφέρεται στὸν Παγκόσμιον πόλεμον, πού μόλις εἶχε τελειώσει τότε, ἐξαίρει τὴ συμβολὴ τῆς Ἑλλάδος σὴ νίκη τῶν Συμμάχων καὶ τελειώνει μὲ τὸ ρόλο πού διεδραμάτισε ὁ Βενιζέλος. Ἦταν, καθὼς ἄλλωστε εἶναι καὶ γνωστὸ, τέτοια ἡ πολιτικὴ καὶ διπλωματικὴ δράσις τοῦ Βενιζέλου ὥστε ὅπως λέει ὁ ποιητὴς :

«Δὲν ἀγαπῶν μόνον ἐδῶ τοῦ Ἑ-
[θνοῦ τὸν Πατέρα
Ἡ φήμη τὸν ἐγνώρισε σ' ὅλην
[ρῃ τὴ σφαῖρα.
Σὲ κάθε πόλιν καὶ χωριὸν, σὲ κάθε
[ἐν γένει τόπον,
Σ' ὅλαις ταῖς γλῶσσαις πού μιλοῦν
[τὰ χεῖλη τῶν ἀνθρώπων.
Ὅλοι προσφέρουν καθαρά τὸ τί-
[μιον τοῦ ὀνόμα

Καὶ ἱστοροῦν μὲ θαυμασμὸ τὰ κα-
[τορθώματά του».

Μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τοῦ ποιήματος αὐτοῦ, καθὼς μᾶς πληροφορεῖ ἡ ἐπεξηγηματικὴ σημείωσι, οἱ μαθηταὶ τῆς Νάξου τραγούδησαν καὶ ἓνα θούριον πού εἶχε κάμει ὁ ἴδιος ὁ Βαλλινδρᾶς. Καὶ τὸ θούριον αὐτὸ ἔχει πραγματικὰ παλμὸ ἔθνομολατρικὸ καὶ Βενιζελολατρικὸ :

Ζήτω, ζήτω ὁ Λευτέρης, ζήτω
[ζήτω ἡ Λευτεριά,
Αὐτὸς ἔσσωσέ τὸ γένος ἀπὸ τῆς
[σκληρῆς σκλαβιάς
Ζήτω, ζήτω ὁ Λευτέρης πῶχουμε
[γιὰ ὁδὸν,
Δὲν θὰ μείνῃ σκλάβος πλέον κά-
[τω ἀπὸ τὸ ζυγὸ
Τώρα παιὰ μέσα στὴ Θράκῃ, μέ-
[σα στὴν Ἀνατολή,
Θά'ν ἐλεύθερο τὸ Γένος, θά'ν ἐ-
[λεύθερο ἡ Φυλὴ.
Κι' ὅπου κι' ἂν ὑπάρχῃ Ἕλληνας
[καὶ καρδιά Ἑλληνική,
Στὴν Εὐρώπῃ, στὴν Ἀσίᾳ, εἴτε
[στὴν Ἀμερικῇ,
Θά'ν ἐλεύθερος πολίτης, θά'ναι
[Ἕλληνας σωστός,
Ρωτημένους, τιμημένους κι' ἀπὸ ὁ-
[λους σεβαστούς.
Τὸν Λευτέρῃ Βενιζέλο τῶν Ἑλ-
[λῶνων τὰ παιδιά,
Θὰ τὸν ἀγαπήσουν ὅλα, θὰ τὸν
[δῶλουν στὴν καρδιά.
Αὐτὸς στὴν Πατρίδα δίνει μόνος
[τόση εὐμρφία,
Μπήκαμε μέσα στὴν Πόλιν, μέσα
[στὴν Ἀγίαν Σοφίαν.

Τὸ δεύτερο ποῖημα ἀναφέρεται, καθὼς φανερώνει ὁ τίτλος του, στὸ γνωστὸ θλιβερὸ ἐπεισόδιο. Ἀπὸ μιὰ πράξη μὲ τὴν ὁποία

«Μουντζουρῶσαν τὰ θηρία
τὴ χρυσὴ μας ἱστορίαν».

βλέπει ὁ Ποιητὴς καὶ ἦν ἴδια τὴν Ἑλλάδα δακρυσμένη κι' ὀρχίσει :

«Ὁ Ἑλλάδα δοξασμένη
Σ' ἀντικρύζω δακρυσμένη
Τὸ χρυσὸ Σου τὸ στεφάνι
θάρρος φαίνεται Σοῦ κάνει».

Συγκινητικὴ εἶναι ἡ εἰ-ὄντα, πού μᾶς δίνει γιὰ τῆς «Πατρίδος τὸν Πατέρα». Ὁ Δημιουργὸς τῆς Ἑλλάδος τῶν δύο ἡ-

πείρων καὶ τῶν πέντε Θαλασσῶν μετὰ τῇ διάσωσί του :

«Εἰς τὸ ξένο του κρεβάτι
Δὲν μπορεῖ νὰ κλείσῃ μάτι
Τὸ πικρὸ χαμόγελό του
Κρύβει τὸ παράπονό του

—ο—

Φαίνεται νὰ λέῃ πέ μου
Τὶ σοῦ ἔκαμα λαέ μου
Καὶ κινεῖς τὰ κλάματά μου
Τώρα στὰ γερμάματά μου».

Καὶ ὁ Μάρκος Βαλλινδρᾶς τελειώνει τὸ ποῖημά του μ' ἓνα τετράστιχο, πού εἶναι ὅλα λαγαρὰ μὲς χαρᾶς γιὰ τὴ διάσωσιν τοῦ Βενιζέλου ὅλλὰ συγχρόνως ἀποδείχθηκε γι' αὐτὸν καὶ μιὰ εὐτυχὴς προφητεία :

«Μὰ γιὰ τὴ χρυσὴ Πατρίδα
Ἄς μὴ χάσωμε ἐλπίδα,
Πάντα τοῦ Θεοῦ τὸ χέρι
Θὰ φυλάῃ τὸ Λευτέρῃ».

ΣΗΜ. Ἡ ἐγγονὴ τοῦ Ποιητοῦ δ. Κ. Βαλλινδρᾶ πού μοῦ ἔστειλε τὰ ἀνέκδοτα ποιήματα τοῦ ἀειμνήστου παπῶς τῆς μοῦ ἔδωσε γι' αὐτὸν καὶ τίς ἐξῆς ἐνδιαφέρουσες βιογραφίαι ἐς πληροφορίας : Ὁ Μάρκος Βαλλινδρᾶς γεννήθηκε στὸ Ἰ. Χαλκὶ τῆς Νάξου τὸ 1861. Σπούδασε στὸ γυμνάσιο Σύρου ὅπου ἦταν συμμαθητὴς μὲ τὸν Ἐλευθ. Βενιζέλο Ἐφοίτησε κατόπιν στὴν ἱατρικὴ σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κι' ἀργότερα στὸ Παρίσι ὅπου γιὰ δευτέρη φορὰ συνηγήθηκε μὲ τὸν Βενιζέλον. Στὴν πατρίδα του Νάξο ἐξήσκησε τὴν ἱατρικὴ ἀλτροῦστικώτα κι' ὅταν ἀνεμίσχθηκε στὴν πολιτικὴ ὑπεστήριξε στὴν ἀρχὴ τὸν Πέτρο Πρωτοπαπαδάκη. Μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Βενιζέλου βρέθηκε ἀμέσως στὸ πλευρὸ τοῦ «Νέου Μεσίου» κι' ἐκλέγεται βουλευτὴς τοῦ σχεδὸν παμφηφεί.

Διὰ νὰ εἰσελθῶμεν εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀναδημιουργίας πρέπει νὰ παταχθῇ ὁ συμμοριτισμὸς καὶ ἡ κλίκα τῶν κερδοσκοπῶν.

ΣΤΟ ΝΑΟ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ

Μες τῆς φύσης τὸ ναὸ τὸν πανω-
[ρατο
ἔπου μῦρα καὶ λεπτοὶ ψιθυρισμοὶ
σμίγουν ἄλλα μ' ἓνα αἶσθημα πνι-
[γατο :
νὰ εἰπὺνε εἰς τὸ Πλάστη προσευχή.
Μες τῆς φύσης τὸ πανώριο μεγα-
[λειο
ἔπου τ' ἄστρα χαιρετίζουνε τὴ γῆ
ἢ ψυχὴ μου στὸ μεγάλο καὶ τὸ θεῖο
ἔχει δλόκληρη ἀπόψε προσφερθεῖ.
"Αχ τί ὁμορφο ! Τῇ σκέψι σου ν'
[ἀφ'σης
νὰ ἀπλώνη στοῦ ἀπείρου τίς πτυ-
[χες
τί μαγεῖα ! μέ τ' ἀστέρια νὰ μιλή-
[σης
νὰ σκιρτήσης καὶ συνέχεια νὰ κλαῖς.
Νὰ θαυμάσης, νὰ ρουφήξης μ' ἄ-
[πληστία
τὴν ἀράτη τῇ θεῖα μουσικῇ
ποῦ τὸ σύμπαν ἀναπέμπει μ' ἄρμο-
[νία
καὶ εὐλόγια στὸ μέγα ποιητῇ
Στὴ τριγύρω σου σεπτῇ μυσταγωγίᾳ
λάβε μέρος καὶ ἐνὶ γονατιστῇ
κλάψε, ψάλε καὶ εἰπέ με ἱκεσία
στὴν ἀνήμερη φτωχὴ σου ἐαυτή.
"Ω ψυχὴ μου ποτὲ πλέον μὴν κα-
[τέδης
στὰ μικρὰ τὰ χαμηλὰ τὰ ταπεινὰ
εἶναι δυσρφα ἐδῶ πάνω ποῦ ἀνέβης
εἰς τοῦ Πλάστη σου τὸ θρόνο πιὸ
[σιμὰ
Κ. Ο.

ΞΑΝΘΟΥΛΑ

Ξανθοῦλα μου μικρὴ ἀγάπη
[μένη
μὲ τὸ μικρὸ τὸ σωματάκι τὸ
[γλυκὸ,
σὸν θυμιθῶ κάποια ζωὴ μας
[περασμένη
νοιώθω τὸν πόνο σ' ἡν ψυχὴ
[μου πιὸ πικρὸ.
—ο—
Κάποια ζωὴ τοῦ τὴν περάσσα-
[με ἀντάμα
μὲ τῆς ἀγάπης γὰ πιὸ λάγνα
[τὰ φιλιὰ,
νὰ τὴ βουβαίνει τώρα πόνου
[κάποιο κλάμα
ὅπως σὲ σφίγγει ἐνὸς ἄλλου
[ἢ ἀγκαλιὰ.
—ο—
Γύρνα στὸ δρόμο μου μικρὴ
[ξανθομαλλοῦσα
κι' ἀνοιξε πάλι τὴ μικρὴ σου

ΑΓΓΛΙΚΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ & ΑΡΟΤΡΑ ΕΙΣ Ν. ΑΦΡΙΚΗΝ

Εἰς τὸ Πόρτ 'Ελίζαμπεθ τῆς Νοτίου 'Αφρικῆς κατέφθασε κατ'αὐτὰς
ἓνα φορτίον ἄνω τῶν 1000 αὐτοκινήτων καὶ βενζιναρότρων, προερ-
χομένων ἀπὸ τὴν Μεγάλην Βρεττανίαν, ἀπὸ ὅπου εἶχον μεταφερ-
θεῖ δι' ἀτμοπλοίων. Ἡ φωτογραφία παριστᾷ τὴν μακρὰν σειρὰν
τῶν αὐτοκινήτων καὶ βενζιναρότρων μετὰ τὴν ἐκφόρτωσίν των.

[ἀγκαλιῶ,
θυμήσου πεισματάρη σὰν φι-
[λοῦσα
τὸ δεῖλ' ἐκεῖνο τὰ ξανθὰ σου
[τὰ μαλλιὰ
—ο—
Μες τὴ ζωὴ μου τίποτ' ἄλλο
[δὲν ζητάω
μονάχα τὴν ἀγάπη μας ποῦ
[ζεῖ,
κι' εἶναι σκληρὸ σκέψου γιὰ
[σένα νὰ πονᾷ
γύρνα καὶ πάλι νὰ μιλήσουμε
[μαζί !

Γ. ΠΑΤΕΡΟΣ

Τὰ ἠθικὰ βάθρα τοῦ
ἀγῶνος μας εἶναι τὰ
θεμέλια μιᾶς εὐρείας
προσπαθείας ἐθνικῆς
ἀναδημιουργίας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Διονύσιοι Λιόκην Καβάλλαν.
—Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Γύχα-
ριστοῦμεν θερμῶς.

ΤΙΜΗ ΕΙΣ ΑΘΑΝΑΤΟΥΣ ΗΡΩΑΣ

Ο ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ Κ. ΣΗΦΑΚΗ
ΕΙΣ ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΚΑΣΤΕΛΛΙΟΥ

Γ'.

Περήφανοι και γοργόπτεροι εις χαλύβδινοι της νίκης αέτοι και ταχύπλοα τὰ θαφνοστεφανωμένα της ελευθερίας καράδια, φέρνουν τους νοσταλγούς Έλληνες Όδυσσείς κυθερνήτας, εις την πατρίδα των την Ελλάδα, που πιστή Πηνελόπη ανέμενε με πόνο γλυκό και χαράν ανείπωτη, του γυρισμού την πανεύμορφη ώρα.

Και ζημερώνει η περιπόθητος της απελευθερώσεως ημέρα. Ημέρα που την περιμέναν με γλυκειά προσμονή, τέσσερα μαρτυρικά χρόνια, οι σκλάβοι και μη, Έλληνες, ως έορτήν έορτών και πανήγυριν πανηγύρευν.

Που όμως η άδολη της νίκης χαρά, που οι αδελφικοί έναγκαλισμοί ποτισμένοι με τὰ μύρα των θακρύων της ευτυχίας και της χαράς τὰ φιλήματα;

Σε μία φοβερὰ καταθλιπτική ατμόσφαιρα, διεξάγεται η ώρα ιερώτερη και ιερωτέρα έορτή, που περιμένει της Ελλάδος ο μαρτυρικός λαός.

Τὰς όδους των Αθηνών, γεμίζουν αί ίαχαι και αί κραυγαί, μιὰς αλλόφρονος μειονότητας που με λάθρα τὰ αίμοσταγή κόκκινα χρώματα, φαρμακώνουν την χαράν του πανελληνίου.

Δέν άργεί δέ νά επαληθεύση ένα φανερό προαίσθημα και έκσπα, ως θεϊκή κατάρα, τὸ όργιον της αδελφοκτονίας του Δεκεμβρίου του 1944, που πλημμυρίζει σέ αίμα αδελφικό, τὰς όδους της πρωτεύουσής της Ελλάδος.

Πως συνέβησαν όλα αυτά, τὰ τρομερά και άκατανόητα;

Φοβερός προαιώνιος έχθρὸς της Ελλάδος ο Σλαβοκομμουνισμός εις σήγαγε από τὰ κρημνισθέντα λόγω της Γερμανικής κατοχής, έθνικά τέιχη, τὸν Δούρειον ίππον, έντός του όποιου έκρύπτοντο αί σειρήνες του κομμουνισμοῦ, που άνενόχλητοι εξέηλθον και έβησαν μέχρι των άκροτάτων έσχατιών της Έλληνικής επικράτειας και ήρχισαν με σατανικήν μεθοδικότητα και δεξιοτεχνίαν, τὸ καταστρεπτικόν έργον, της διαδρώσεως του έθνικοῦ φρονήματος, του δυστυχούντος Έλληνικοῦ λαοῦ.

Παρασυρμένη από τὰ άπατηλά των συνθήατα, μία μερίς του Έλληνικοῦ λαοῦ, ύπνωτισμένη από τὰ ψεύτικα και ύπερδόβουλα άσματα των δολίων αυτών σειρήνων, έστησεν θρόνους, σέ είδωλα και θεότητες έγκληματικές, του πλέον εαρκήρου ύλισμοῦ. Θεότηας, ξένας προς πάσαν ήθικήν και πάντα θεϊν και ανθρωπίνον νόμον. Θεότηας, που παρεμέρισαν τους άκαταλύτους ίερούς και ήθικούς θεσμούς, της θρησκείας, της Πατρίδος και της οικογενείας Θεότηας, που ενρήμνισαν την ανθρωπίνην προσωπινότητα, από την κορυφή των Άλπεων του δικαιοητικού ψυχικοῦ και ήθικοῦ ανθρωπίνου μεγαλείου, εις την άδυσσόν του κτηνώδους ύλισμοῦ, όπου, ούτε φύονται, ούτε διαστανουν, ούτε αναπτύσσονται, ευγενή αίσθήματα, αγάπης, αδελφωσύνης, συγγενείας, αλληλεγγύης, φιλίας, φιλοπατρίας και πίστews. Του ντηνώ-

“Όλοι οί νέοι πρέπει νά διαβάσουν «Μαχητή».

δους ύλισμοῦ, που μεταβάλλει τὸν ανθρωπον εις άδουλὸν όν, τὸ όποιον πρέπει νά σκέπτεται, νά κρίνη, νά βούλεται και νά πράττη σύμφωνα με τὰς ύποδείξεις τὰς έπιταγὰς και τὰ κελεύσματα, του περιφήμου νόμμου, που τὸ εκπροσωποῦν και τὸ κατευθύνουν, άόρατοι και σκοτεινάί δυνάμεις, τῆς ανηθικότητας, της βίας, του τρόμου, του αίματος και του έγκλήματος.

Και αν κανείς που μπλέχτηκε στὰ δίκτυα του κομμουνισμοῦ, έξαναστή ή συνείδησίς του, από τὸ ψεῦδος, τὰς πιέσεις και τὴν άδικίαν και θελήσει νά απαλλαγῇ από τὸν φοβερόν αυτόν εφιάλτην, τότε εις τὰ ύγρά και άνήλικα σπήλαια της Κόμινφορμ, θά άρχίσουν νά ύπαίουν τους ίστούς των, αί άράχναι της διαβολής και της συκοφαντίας και νά καταστρώνουν τὰ σχέδια της έξοντώσεώς του, οί σκορπιοί του έγκλήματος.

Παράδειγμα, ο Μάρκο και ο Τίτο του πρώτου άγνοείται ή τύχη και του δευτέρου ή χώρα, είναι ζωσμέ-

νη από τὰς φλόγας, που ήναίαν γύρω της, οί δορυφόροι του Κρεμλί-νου. Έκνα και οί δύο, που έγέννησε και εξέθρεψε και ήρωοποίησεν και στὸ τέλος κατάρπει, ο κόκκινος της Σιδηρίας Κρόνος.

Και τὸ όργιον της Καταστροφής και του αίματος, μετὰ μικράν άνάπαυαν συ εχίζεται εις την δύσμοιρον πατρίδα μας, από τριετίας περίπου και ή Έλληνική νεότης, θερίζεται από χέρια αδελφικά.

Δάκρυα, πόνοι, αίματα, φωτιές, έρείπια, χαλάσματα, συντρίμια κανοί, ένα πυροτέχνημα, μιὰ φοβερή κόλασις, απ' άκρου εις άκρον, έλη ή Ελλάς, από τὰ ίδια τὰ παιδιὰ της αυτά που την έτίμησαν και την έδόξασαν, πριν από τέσσερα χρόνια, δια νά γίνουν έπειτα, νεώτεροι Παυσανίαι και είδεχθείς μητραλίκαι.

Στώμεν καλώς! στώμεν μετὰ φόδου! οί Έλληνες!

Αποτεινόμεθα προς τους παρασυρμένους και παραπλανημένους Έλληνες, που κρατούν ακόμη τὰ θπλα έναντίον της Πατρίδος και των λέγομεν.

Κλείσατε τὰ ότα, εις τις φαρμακερές κόκκινες σειρήνες. Θέσατε τὸ χέρι σας, στην καρδιά σας και άκούσατε την φωνήν της Ελλάδος μας, της νοιής μας πατρίδος, που την γεμήσατε δολοφονικές μαχαίριές, με μαχαίρια που ξένοι σας ώπλισαν και σας παρεπλάνησαν και σας ύπόσχονται παραδείσους που αυτοί έχουν στις χώρες τους, μα δέν ξέρω για ποιό λόγο, κρατούν έρμητικά κλειστές τις πόρτες τους, φαίνεται, γιατί ντρέπονται και φοβούνται νά τους δείξουν, στὸν άλλο κόσμο. Δέν τὸ σκεφτήκατε ποτὲ αυτό;

Μήν ξεχνάται πὼς θά σας βαρύνει τὸ ανάσσιμο άμάρτημα, πὼς σκοτώνετε, Έλληνες σεις, πάλιν Έλληνες, πὼς σκοτώνετε τὰ παιδιὰ σας τους γονεὺς και τὰ αδελφία σας και πὼς καίτε και χαλάτε και καταστρέφετε τὰ ίδια σας τὰ σπίτια και τις περιουσίες σας.

Πὼς, Έλληνες σεις, άρπάζετε τὸς συζύγους και τὰς θυγατέρας των Έλλήνων και τὰς έξευτελίζετε και τὰς στήματιζετε, παντοτεινά.

(Ακολουθεί)

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ Κ. Ι. ΦΙΩΤΑΚΗ ΕΙΣ ΒΟΥΚΟΛΙΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΕΣΟΝΤΩΝ

Θεοφιλέστατε Δέσποτα,
Ἐξοχώτατε κ. Γενικὴ
Διοικητά,
Τιμημέτοι συγγενεῖς καὶ
λοιποὶ εὐλαβεῖς προσκυνητὲς
τῆς μνήμης τῶν τιμωμένων
ἡρώων:

Ἄς σταθοῦμε εὐλαβικά, ἅς
λάβωμε σιάνη προσοχῇ: κί' ἅς
στρέψωμε τὴ καρδίᾳ καὶ τὸ
πνεῦμα μας.

Ἐκεῖ ποῦ ἡ δόξα κατοικεῖ τὸ πνεῦ
[μα θασιλεύει
κί' ἔχει αἰώνια κατοικία ὅποιος στή
[γῇ] ἀριστεύει
κί' ἐκεῖ ψηλά στοῦ οὐρανοῦ τὰ γα
[λᾶξενια πλάτια
πανώρια θ' ἀντικρύσωμε καὶ λαμπε-
[ὰ παλάτια.

Κί' ἔνα ἀπ' αὐτὸ ἄ ξεχωριστὸ ποῦ
[μένει στὸν αἰῶνα
καὶ ἔχει λάμψη, περισσὴ καὶ μοιά-
[ζει Παρθενῶνα.
Μέσα σ' αὐτὸ ἡ Ἑλλάδα μας στε-
[γάζει τὰ παιδιὰ τῆς
ποῦ τὴ ζωὴ θυσιάσαν γιὰ τὴν Ἑ
[λευθερίᾳ τῆς.

Ἀκούετε: παναρμόνια δια-
λαλεῖται ἀπ' ἐκεῖ ἡ φωνὴ τοῦ
αἰώνιου ἐλληνικοῦ πνεύματος.
«Ἢμ' ἐγὼ ἡ ἀκατάλυτη ψυχὴ τῶν
[Σαλαμίνων
στὴν Ἐπ' ἄλωφ ἔφερα τὸ σπαθί τῶν
[Ἑλλήνων.
Λὲν χάνομαι στὰ τέταρα μονάχα
[ἐξαποστάνω
στὴ ζωὴ ξαναφάνομαι καὶ λαοὺς
[ἀνασταίνω».

Ἀπὸ τριάκοντα αἰώνων ἡ Πα-
νένδοξη Ἑλλάδα μας ἀναψε τὴ
φωτεινὴ λαμπάδα τῆς, ὑπέρ-
λαμπρὸ φάρο δῆις τῆς ἀνθρω-
πότητος, χάροξε τὸ φωτεινὸ
δρόμο τῆς, ὕψωσε τὸ μεγάλον
πρεπο βωμό τῆς. Λευτεριάς καὶ
τῆς Δικαιοσύνης καὶ δὲν ἔπαψε
οὐδὲ σιγμὴ νὰ τὸν στηρίζῃ καὶ
νὰ τὸν λαμπρύνῃ μετ' αἶμα
τῶν μεγαλόκαρδων παιδιῶν τῆς,
ὅσες φορές κινδύνευε ἀπὸ τὴν
ὠμὴν βίαν τῶν βιρβάρων ἀντι-
πάλων τῆς. Αὐτὴ δημιούργησε
τὰ τελειότατα καὶ ἄφθαστα πρό-
τυπα τοῦ ἡρωϊσμοῦ καὶ τῆς θυ-

οίας γιὰ τὴν Πατρίδα, Κόδρους
καὶ Λεωνίδας καὶ Μενοικεῖς
καὶ Διάκους καὶ πλῆθος ἄλλων
μαρτύρων ἰδανικῶν προτύπων
αὐτοθυσίας καὶ ἡρωϊσμοῦ ποῦ
δὲν ἔχομεν ἐδῶ τὸν χρόνον νὰ
παραθέσωμεν.

Κί' ἔχομε σήμερον τὴν περὶ
φάνια καὶ τὸ δικαίωμα ἀπὸ τὴν
ιερότητα τῶν ἀγώνων τῶν θεί-
ων προγόνων νὰ ἐκτείναμεν
θαρραλέον τὸ βλέμμα ὅχι μόνον
στὸ πρόσφατον ἀλλὰ καὶ στὸ
ἀπώγειον παρελθόν πρὸς τὰς
ἑκατοντάδας τῶν γενεῶν ποῦ
προηγήθηκαν ἀπὸ μᾶς καὶ στη-
ριζόμενοι στὰ τρόπαια τῶν ὑπε-
ρασπιστῶν τῆς μικρῆς σὲ ἑκτα-
σὴ ἀλλὰ μεγάλης σὲ δόξα Πα-
τρίδος μας νὰ βροντοφωνήσω-
μεν.

Αἱ λοιπὸν ἡ Ἑλλάδα μας πο-
τὲ δὲν πεθαίνει ἀλλὰ πάντα συ-
νεχίζει τὸν φωτεινὸν δρόμον τῆς
ἀπότητης σ' ὅλες τὰς καταγίδες
καὶ τὰς λαίλαπες ποῦ πάνω τῆς
κατὰ καιροὺς ξέσπασαν.

Ἐχθροὶ ἀπὸ Βορρᾶ καὶ Ἀνα-
τολῶν καὶ Δυσμῶν. Ἀπὸ τὴν
Εὐρώπην ἀπὸ τὴν Ἀσίαν, ἀπὸ
τὴν Ἀφρικὴν ἐναντίον τῆς ξε-
χύθηκαν, ἦλθαν κατεστρεφάν
καὶ παρήλθαν. Ἀλλ' ἐμεῖς οἱ
ἀπόγονοι τῶν νικητῶν τῆς Τροί-
ας στέκομε γιὰ πολλοστὴ φορὰ
ἀκόμη νικητὲς καὶ ἐλευθερωτὲς
στὸ πάτριον ἔδαφος. Στηριχτές
ὄχι μόνον τῆς Πανώρης θεᾶς
μας τῆς Ἑλληνικῆς Λευτεριάς
ἀλλὰ καὶ τῆς Πανανθρωπίνης
λευτεριάς, καὶ Δικαιοσύνης συ-
λοβάτες.

Καὶ ὅστερα ἀπὸ τόσες ἐχθρι-
κὲς ἐπιδρομὰς ἀσύγκριτες σὲ
ἀριθμητικὴ ὑπεροχὴ, ἡ Νικη στέ-
κει πάντα ὑπερήφανη κί' ἄπτε-
ρη ὑπεράνω τῆς Ἀκροπόλεως
τῶν Ἀθηνῶν. Καὶ μπορούμε μ'
εὐλογη Ἑθνικὴ περηφάνεια νὰ
διακηρύξωμε πρὸς ὅλους ὅσοι
μᾶς ὠνεΐδιζαν ὡς Γραικύλους,
ὅτι ἐμεῖς ἀνασηθήκαμε μετ' αὐ-
τὰ δικά μας τὰ χέρια ὅστερα ἀπὸ
40^η χρόνια μαύρης σκλαβιάς καὶ
πρὸς ὅλους τοὺς εὐπόρους τῆς
ἱστορίας ποῦ μᾶς ὠνόμαζαν ἡ-
μιτοῦρκους καὶ Σλαυογενεῖς ὅτι
ἐμεῖς ἀπεμείναμεν αἰώνως οἱ

αὐτοὶ ἄγνοοι Ἕλληνες ἀμνησί-
κακοι ὑπομονητικοὶ στὶς συμφο-
ρὰς καὶ γενναῖοφρονες στὶς νί-
κες μας. Ὑπετιμήσαμεν καὶ
δὲν ὑπερτιμήσαμεν ποτὲ τοὺς
ἄθλους μας.

Ἀδικηθήκαμε ὅλλ' οὐδέποτε
κανένα ὀδίκησαμε. Οἱ ἀγῶ-
νες μας ἦσαν πάντα ἐκ-
πολιτιστικοὶ καὶ ἀπελευθερωτι-
κοὶ καὶ ὄχι ὀλισπτικοὶ καὶ κατα-
κτητικοί. Ὅταν οἱ ἄρχαῖοι μας
Πρόγονοι ἐξεστράτευσαν κατὰ
τῆς Τροίας διὰ νὰ ὀποκετασιή-
σουν τὴν πληγωθεῖσαν διὰ τῆς
ἀρπαγῆς τῆς Ἑλένης τιμὴν τῶν
τὸ ἀπεφασίζαν.

Βραδύτερα διὰ τῶν υπερλάμ-
πων ἀμυντικῶν ἀγώνων τῶν
κατὰ τῶν ἐπιδρομῶν ἐκ τῆς
Ἀσίας Περσῶν ἔσωζαν μαζί
μετ' ἡν ἐλευθερίαν τῶν καὶ τὸν
Παγκόσμιον Πολιτισμὸν ἡ ἐξέ-
λιξη τοῦ ὁποῖου ἐπὶ οἰῶνες θ'
ἀνεκόπτετο ἂν αὐτοὶ ἐπεκρά-
τουν.

Καὶ ὅταν ὁ Μέγας Ἀλέξαν-
δρος ἐξεστράτευσεν κατὰ τῶν
Περσῶν ὡς ἐκδικητικὸς τιμωρὸς
τῆς βουλιμίας τῶν διὰ τῆς Ἑλ-
λάδος τὴν κατὰκτησιν καὶ τότε
ἀκόμη ποῦ τοῖς κατέκτησε, τὸν
Ἑλληνικὸν μόνον πολιτισμὸν
ἐπεξέτεινε.

Ἡ Βυζαντινὴ αὐτοκρατορία
ἐπὶ 1000 ἔτη ἐκράτησε τὸν Ἑλ-
ληνικὸν πυρσὸν καὶ ὥρθανε τὸ
ἰσχυρόν της ἀνάστημα καὶ προέ-
τασσε τὴν ἀσπίδα τῆς κατὰ τῶν
ἑξ' Ἀσίας καὶ Βορρᾶ Βαρβάρων.

Καὶ ὅταν ἀκόμη αὐτὴ ἔπεσε
ὕπὸ τὴν πίεσιν ὑπερτέρου ἐχ-
θροῦ τὰ παιδιὰ τῆς μετέφεραν
τὴν φωτεινὴν ἐστίαν τῆς εἰς
τὴν δύσιν καὶ ἐπέτυχαν τὴν ἀ-
ναγέννησίν της.

Καὶ ἡ Ἑλληνικὴ πάλι σπύθα
κρυμμένη 400 χρόνια στὶς Ἑλ-
ληνικὰς ψυχὰς ξεπετάχτηκε με-
τὸς γιγαντομάχους τοῦ 21 αἰ-
ώναψε πελώρια φλόγα σάρωσε
τὴ μακρόχρονη τυραννία καὶ
παρουσίασε μαζί μετ' ὃ το θάῤμα
τῆς νεκρανάστασης τοῦ ἔθνους
καὶ τὸ ξεσπᾶσμα τῶν λαῶν τῆς
Εὐρώπης σὲ θαρραλέα ἐνίσχυ-
σιν τῶν καταδυναστευομένων
λαῶν. (Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Α Τ Σ Ο Υ Π Α Δ Ε Σ

Ὁ γέρω Νικόλας πού εἶναι θαρ-
γιά ἄρρωστος ἀπὸ ποντοπνευμονία,
ἐδάρινε πολὺ ἀπόψε καὶ πρέπει τὸ
δίχως ἄλλο ἕνας νὰ πάη νὰ τοῦ φέ-
ρῃ τὸ γιατρό. Περιμένουν τὸ Δη-
μητρὸ τὸ Μπεσπελῆ τὸ θασκὸ νὰ
βάλῃ τὰ ὀξά στὴ κοῦρτα—γιατὶ τὰ
κοπέλια του εἶναι μικρά—καὶ νὰ
πάη νὰ τὸν φέρῃ.

Μὰ τὸ Δημητρὸ λές καὶ τ' ἀνε-
μίξει καὶ ἀργεῖ πολὺ ἀπόψε νὰ τὰ
φέρῃ. Δὲν τᾶχει καλὰ λαϊπὸν μὲ
τ' ἀφεντικὸ καὶ δὲν τὸ ἀγαπᾷ πού
εἶναι τόσο καλὸ, πού τοῦ δοῖται
στὸ ἄρμεγμα, πού τοῦ δίνει καὶ
τρώει αὐτὸ πρῶτα ἀπὸ τὸ ἴδιο φαί
καὶ πού στὴ περασμένη χιονιά πού
θάσπιζε 15 μέρες ἐδόσκε ἐκεῖνος τὰ
πρόβατα γιατί τὸ Δημητρὸ ἔκανε
τὸν ἄρρωστάρη· ἐνῶ ἡ ἀλήθεια ἦ-
τανε πῶς φοβότανε τὸ κρύο καὶ τὴ
χιονιά ὅπως τὸ κάνει κάθε μεγάλη
ταίχνα καὶ τρυπώνει στὸν ἀχεργιῶ-
να καὶ δὲν θγαίνει ὥσπου νὰ περάσῃ
τὸ σέυτιο. Ἀπεναντίας τὸ ἀγαπᾷ ὡς
καὶ τὴν ἀφεντικίνα του τὴν Ἀγγε-
λικὴ πού δὲ λυπᾶται νὰ δώσῃ τὰ
μάτια της στοὺς πτωχοὺς καὶ πού
λές ὁ θεὸς τὴν ἔχει στελεῖ γι' αὐ-
τοὺς. Μὰ ὅσο σκέπτεται πῶς θὰ πε-
ράσῃ τὸ καταραμένο σταυροδρόμι
τοῦ Γασφούρη ἐκεῖ πού τὰ κοπέλια
πού θέλουνε νὰ μάθουν καλὴ λύρα
πάνε καὶ κάθονται τὶς χασοφεγγα-
ργιές τοῦ Ἰούλη ἀφοῦ κῆνουνε ἕνα
μεγάλον κύκλον πάνω στὴ σὸνη καὶ
στὴ μέση ἕνα σταυρὸ ξεχωρίζοντας
τὸ βασιλεῖον τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὴν
ἐπικράτειαν τοῦ Διαβόλου καὶ κά-
θονται ἀκριβῶς στὴ μέση τοῦ σταυ-
ροῦ πάνω σὲ μιὰ πέτρα ἀνημένον-
τας τὸ Σατανᾶ πού εἶναι πάντοτε
κουτσὸς μὲ τὴ λύρα του νὰ τοὺς
μάθῃ τὶς πλειὸ καλὰς κοντυλιές,
κοντυλιές πού σὲ πιάνει ἀνατριχίλα
νὰ τὶς ἀκούεις, μὰ καὶ πού δὲν ἔρχε-
ται ἐνωρίτερον ἀπὸ τὴ 1 μετὰ τὰ
μεσάνυχτα καὶ μετὰ τὸ πρῶτον κρά-
ξιμο τοῦ μαύρου διπλοκλύστρη πε-
τεινοῦ πού ἀκούγεται ἀπὸ τὸ ἀπέ-
νυκτι ἄλωνι τῆς Μεγακλήνης στοῦ
Τζιρίβο Σ' αὐτὸ τὸ καταραμένο
σταυροδρόμι ποτὲ δὲν λείπουν οἱ
Ἀτσουπάδες.

Ὁ Στειακὸς, ὁ Μπεροκοπαναγιώ-
της ἡ Χρυσὴ ἀπὸ τὸν Μπιλανδρέθο
τοὺς εἶδανε καὶ τοὺς καθολικέφανε
κίελας.

Ὁ Στειακὸς μάλιστα, καὶ δὲν εἶ-

ναι πολλὰ χρόνια, γύριζε μιὰ νύχτα
ἀπὸ τοῦ Ἀρμένους τὸ Μύλο καὶ ἀ-
κριβῶς στὴ μέση στὸ σταυροδρόμι
ἐλπίει ἕνα γαῖδαρο ξέστρωτο πολὺ
ἡμερο ὅπως φαίνονταν. Ἀς καθαλι-
κέψω ὡς παρακάτω, σκέφτηκε κου-
ρασμένος ὅπως ἦσαν καὶ ἄς θάλω
μπροστὰ τὸν φορτωμένο γαῖδαρο μὲ
τὸ ἄλευρι. Ἔτσι καὶ ἔκανε. Μὰ ὁ
γαῖδαρος σιγά—σιγά ἄρχισε ν' ἀνε-
βαίνει καὶ ὅλο ἀνέβαινε καὶ ψήλωνε
ἀκλουθώντας ἕνα σύννεφο ποῦχε προ-
βάλλει κατὰ τὸ βοργιᾶ. Ποῦ καὶ ποῦ
τὸν πῆγε καὶ πού τὸν συργιάνησε
δὲν ξέρει μὰ ὅλος ὁ κόσμος ξέρει
πῶς ταῦτέρου τὸν κουδαλίσανε ἀπὸ
τὶς Γαλαῖες Χαλίπες οἱ Τοικολιανοὶ
μὲ τὴ τάβλα γιατί εἶχε σπασμένο τὸ
ἔα πόδι πάνω στὸ χαράκι πού τὸν
ἀμόλαρε ὁ Ἀτσουπάς.

Μόον ὁ γέρω Κανέλης πού ποτὲ
τοῦ δὲν κοιμᾶται μέσα χειμῶνα, κα-
λοκαίρι πού δὲν πίνει ποτὲς τοῦ νερό
ἀπὸ κεῖ πού πίνουν εἰς ἄλλοι καὶ ἔ-
χει τὸ σπήλιο στοῦ Μπαρμποῦ, εἶναι
ἐκεῖνος πού δὲν φοβάται τὰ κακὰ
πνέματα καὶ τὰ ξωτικά. Πόσες φο-
ρὲς δὲν τὸν εἶδανε νύχτα μεσάνυχτα
στὴ Πηγὴ στὴ Χαδοῦζα κάτω ἀπὸ
τὸ ρημομονάστηρο τῆς Ἀγίας Κυ-
ριακῆς, στῆς Δεμοσιᾶς τὸ ποταμὸ
νὰ πλύνεται ὀλόγυμνος καὶ νὰ κου-
δεντιάξῃ μὲ τὰ ἀερικά καὶ τὶς νε-
ράιδες. Καὶ ὅτερον ἂν θαργιοῦτανε
νὰ γυρίσῃ στὸ σπήλιο σκοῦπιζε κα-
λὰ μιὰ πλάκα μὲ μιὰ σκοῦπα πού
εἶχε πάντοτε κρεμασμένη στὴ ζώνη
καὶ κοιμῶτανε ὡς τὸ πρῶτ' καὶ δί-
πλα του μιὰ μερωμένη κουκοῦτσα
πού εἶναι κι' αὕτῃ ἕνα ζῶον ἀπὸ τὸ
βασιλεῖον τοῦ νεροῦ. Τὸ ρημοκλήσι
ἡ Ἀγία Κυριακὴ κτισμένο πάνω
στὸ βράχο ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ ὁποῦ
ἀφροὺς σὺν τὸ χιόνι πού τὸ κτίσιμο
κανένας δὲν ἔμαθε στέκεται σὺν γί-
γαντας πάνω ἀπὸ τὴ χαδοῦζα αὐ-
τῇ. Τὸ δῶμα ὅλο εἶναι πεσμένο καὶ
μόνο κατὰ τὸ ἱερὸ στέκεται ἕνα μέ-
ρος τοῦ θόλου πού λές καὶ ἔμεινε ἐ-
κεῖ γιὰ νὰ σκεπάζῃ τὶς Ἀγίες εἰκό-
νες καὶ τὸ καντήλι ἀπὸ τὶς χειμωνιά-
τικες μπόρες καὶ τὶς κῆφες τοῦ κα-
λοκαίριου. Τριγύρω του τὰ μνήμη-
τα χάσκουν ἐσσκεπα Σ' αὐτὸ τὸ ρη-
μοκλήσι λείει ὁ θρόλλος πῶς τὸν κει-
ρὸ τῆς πανοῦκλας θάφτανε ὅσους
ἄρρωσταίνανε ἀπὸ τὴν τρομερὴ αὐτὴ
ἄρρώστεια καὶ πῶς πολλὰς φορὲς ἀ-

πὸ τὴ διασούη καὶ τὸ φόβο νὰ μὴν
τὴ κοληθοῦν, θάφτανε ἀκόμη καὶ
ζωντανούς καὶ λείει ἀκόμη πῶς μέσα
σ' αὐτοὺς ἦταν κι' ἕνας παπᾶς. Ὁ-
σα παιδιὰ πεθαίνουν ἀβάπτιστα ἀκό-
μα καὶ σήμερα τὰ θάφτουν ἐκεῖ.

Ἔλα Δημητρὸ νὰ φᾶς πρῶτα καὶ
ὅτερον νὰ πᾶς νὰ φέρῃς τὸ γιατρό
θέλεις ἀπὸ τοῦ Βάμου, θέλεις ἀπὸ
τὶς Βρούσες γιατί τ' ἀφεντικὸ ἐδά-
ρινε πολὺ ἀπόψε. λείει ἡ ἀφεντικίνα
—καὶ ἡ φωνὴ της εἶναι τόσο θλι-
μένη καὶ τόσο ἐκετευτικὴ πού κα-
νένας δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἀρνηθῇ—
τὸ γαῖδοῦρι εἶναι σωματωμένο ἔ-
ταιμο.

Πρῶτα θὰ πάω στὸ γιατρό ἀφοῦ
εἶναι ἀνάγκη ἀφεντικίνο καὶ ὅτερον
ἀφοῦ γυρίσω θὰ φάω, λείει τὸ Δημη-
τρὸ—πού τὸ φιλότιμό του εἶναι με-
γάλο σὺν τῶν παλῶν μας—καὶ ξε-
κινᾷ ἀμέσως.

Θὰ φέρω τὸ Βριικνὸ γιατρό λείει
γιατὶ δὲν τοῦ ἀρέσει νὰ πετάξῃ μὲ
τὸν Ἀτσουπά πού ἡ προσγειώσις
των τὸ δίχως ἄλλο θὰ εἶναι θλιβε-
ρὴ καὶ ἀνώμαλος ὅπως ἦτανε καὶ
τοῦ Στειακοῦ. Ὅταν κατέβηκε στὴ
πηγὴ καὶ στὸ σημεῖο πού σμίγουν
τὰ δυὸ ποτάμια ἡ Ἀναβρετὴ καὶ ἡ
Δεμοσιὰ καὶ πού τὰ θορυβώδη νερά
τοὺς ἐνώνουνται μὲ τὰ νερά τῆς Ἀ-
γίας Κυριακῆς κάτασπρα ἀπὸ τὸν
ἄφρὸ ξάνοιγε πρὸς τὸ ἐκκλησιάζει
πού σὺν γίγαντας στέκεται στὸ βρά-
χο πάνω καὶ πού ἐξουσιάζει λές καὶ
τὶς ἀερένιες νεράιδες πού χορεύουν
κάθε θράδυ στὴ χαδοῦζα, τοὺς πε-
θαμένους πού κοιμοῦνται ἐν εἰρήνῃ
καὶ τὰ τελώνια τὶς ἀνήσυχες αὐτὲς
ψυχὰς τῶν ἀβάπτιστων παιδιῶν πού
τὸ οὐρλιαγιά του οὐρλιαγμα πού
μοιάζει σὺν τοῦ σκυλιοῦ ἀνεβαίνει
παραπονιάρικο καὶ ἐκετευτικὸ κατὰ
τὸν οὐρανὸ καὶ τὶς μουρνιές πού θα-
κρυροῦν δταν τὸ πρῶτον κτυπήσῃ
ὁ ἥλιος στῆς γραῖς τὸ σορὸ στὴ Μα-
δάρα, κουρασμένες ἀπὸ τὴ τραγικὴ
νύκτα πού τοῦ φαίνεται ἀτέλειωτη
καὶ τί νὰ δῇ. Ἐπάνω στὸ ἱερὸ πού
οἱ αἰῶνες ἀφηκαν ἕνα κομμάτι θόλο,
ἕνα κατὰμαυρο σκυλὶ οὐρλιάζει ἀκα-
τάπαυτα καὶ μιὰ ἀκαθόριστη δουή
πού λές καὶ μοιάζει μὲ λειτουργία
γεμίζει τὴ σιγαλιά καὶ ἀπλώνεται
γύρω ἀπὸ τὸ ρημοκλήσι. Εἶναι ἡ ὤ-
ρη τῆς λειτουργίας τῶν ψυχῶν καὶ
τὸ σκυλὶ πού οὐρλιάζει νὰ εἶναι μὴ-
πως κανένα ἀβάπτιστο παιδί, κανέ-

Ο ΚΛΕΩΝ, ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ ΠΟΥ ΕΛΑΒΕ ΜΕΡΟΣ ΣΤΟΥΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τὰ δυὸ παιδιὰ τῆς Σπάρτης καὶ τῆς Ἀθήνας προσπερνοῦν γρήγορα τοὺς ἄλλους. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐνθαρρύνουν τὸν Κλέωνα καὶ παρακαλοῦν τὴν Παλλάδα Ἀθηνᾶ νὰ τιμῇ τὰς Ἀθήνας. Οἱ Σπαρτιάται φωνάζουν στὸν Ἀριστόδημο νὰ νικήσῃ γιὰ τὴ Σπάρτη.

Ὅταν τὸ πόδι τοῦ Κλέωνα πατᾷ στὸ τέρμα, ὁ Ἀριστόδημος εἶναι μόλις ἓνα βῆμα πίσω. Ἔτσι, τὸ στεφάνι τῆς ἀγριελιάς θὰ τὸ δάλουν στὸ χρυσὸ κεφάλι τοῦ Κλέωνα καὶ ὄχι στὰ μπερδεμένα μαλλιά τοῦ Ἀριστοδήμου. Ὁ Κλέων ὅμως γυρίζει ἀμέσως καὶ πιάνει τὸ χέρι τοῦ ἀντιπάλου του καὶ ἴσως τώρα γιὰ πρῶτη φορά καταλαβαίνει τὸ νῆμα τοῦ στίχου:

Ὅχ τὸ μῖσος, μὰ ἡ δόξα μόνη, τοὺς δυὸ τοὺς ἔβαλε ν' ἀγωνισθοῦν ἐχθροὶ γενναῖοι μόνο στὴν πάλη, τώρα σὺν φίλοι θὰ χωρισθοῦν

Τώρα τ' ὄνομα τοῦ μικροῦ μας φίλου θὰ σημειωθῇ πρῶτο στὸν κατάλογο τῶν νικητῶν, γιατί πάντα δίνουν σιὰ παιδιὰ τὴν πρώτη σειρά. Τίμησε τοὺς γονεῖς του καὶ τὴν πατρίδα του, καὶ τώρα στέκεται ὑπερήφανο καὶ παρακοκοῦθεῖ τ' ἀγωνίσματα τῶν νέων. Πήδημα, πάλη, δισκοβολία καὶ ἄρματοδρομία. Ἐχει ἓνα αἶσθημα νέο γι' αὐτόν, τὸ αἶσθημα ὅτι ἀνήκει σ' ἄλλα αὐτά. Ζητωκραυγάζει, ὅταν νικοῦν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ παρατηρεῖ ἀνήσυχα, ὅταν οἱ Κορίνιοι ἢ οἱ Θηβαῖοι ρίχνουν τὸ ἀκόντιο ἢ τὸ δίσκο, μήπως τυχὸν ξεπεράσουν τοὺς ἀγαπημένους του
.....
να τελώνη...

Ὅταν στὸ χωργιὸ κάθε χρόνο στίς χειμωνιάτικες ἀποσπερίδες καθισμένοι γύρω στὴ φωτιά, μιλοῦμε γιὰ σφανταχτά, γιὰ ἀτσουπάδες καὶ τελώνια καὶ οἱ πλεῖο νέοι ἀπὸ μᾶς ἀναγελοῦμε καὶ μασκαρεύουμε τοὺς παληοὺς σὺν ἀφελεῖς ἢ ψωματάρηδες, τὸ Δημητρὸ πού λές καὶ ἀκόμα εἶναι φοβισμένο ἀπλώνει τὸ χέρι του γιὰ τελευταία φορά στὸ στάχτη κινεῖ θλιδερὰ τὴ κεφαλὴ πού ἔχει μαδίσει: τώρα ὁ χρόνος καὶ μᾶς λείει μὲ περιφρόνησι: «Ἐσεῖς κουκιὰ φάετε καὶ κουκιὰ μαρτυράτε».

Γ. Ν. ΜΑΝΟΥΣΟΓΙΩΡΓΑΚΗΣ

Ἀθηναῖους.

Τὸ ἀγώνισμα τῆς πάλης πού ἔγινε τὴν ἄλλη μέρα, ἦταν ἴσως τὸ καλύτερο ἀπὸ ὅσα εἶδε ἡ Ἑλλάς: Νέοι ὡραῖοι, μὲ τὰ σώματά τους ἀλοιμένα μὲ λάδι καὶ πασπαλισμένοι μ' ἄμμο, ἀρπάζονται γερὰ ἀπ' τὰ λεπτὰ νευρώδη σώματά τους.

Τώρα ἔμειναν τελευταῖοι ἓνας Ἀθηναῖος καὶ ἓνας Σπαρτιάτης καὶ διεκδικοῦν τὴν νίκη. Οὔτε ὁ ἓνας οὔτε ὁ ἄλλος ὑποχωρεῖ.

Ὁ κόσμος τοὺς παρακολουθεῖ σιωπηλὰ, σχεδὸν ἡσυχῇ ν' ἀναπνέη. Τέλος ὁ Σπαρτιάτης, σὺν νὰ συνεκέντρωσε ὅλες του τίς δυνάμεις γιὰ μιὰ τελευταία προσπάθεια, ρίχνει τὸν ἀνταγωνιστὴ του στὴ γῆ καὶ πέφτει καὶ αὐτὸς πλάι του νεκρός. Ὅλοι φωνάζουν μ' ἓνα στόμα: «Τὸ στεφάνι τοῦ νεκροῦ νικητοῦ εἶναι γιὰ τὴ Σπάρτη». Οἱ Σπαρτιάται ζητωκραυγάζουν. Κανεῖς δὲν λυπάται γιὰ τὸν νεκρό.

Τὸν θεωροῦν εὐτυχῇ θὰ πάρουν τὸ στεφάνι του καὶ θὰ τὸ κρεμάσουν πάνω ἀπ' τὸν τάφο του στὴν Σπάρτη. Τ' ὄνομά του θὰ γραφῇ μαζί μὲ τοὺς ἄλλους νικητὰς.

Ἴσως μάλιστα νὰ τοῦ κάμουν καὶ τ' ἀγκλμά του. Στέλνουν λοιπὸν ἓνα γρήγορο δρομέα στὴν Σπάρτη, γιὰ νὰ πῇ τὰ εὐχάριστα νέα στὸν πατέρα τοῦ νικητοῦ καὶ οἱ ἀγῶνες ἐξακολουθοῦν. Ὅταν θὰ τελειώσουν, ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος θὰ σκορπισθῇ μέχρις ὅτου ἔλθῃ ἡ Ἀλλή Ὀλυμπιάς καὶ ὅπου καὶ ἂν πᾶνε, θὰ τοὺς ρωτήσουν: «Ποῖος νίκησε;» Κι' αὐτοὶ θὰ ποῦν μὲ περηφάνεια ὅλα τὰ ὀνόματα καὶ θὰ διηγηθοῦν μὲ συγκίνηση καὶ θαυμασμὸ τὴν ἱστορία τοῦ νεκροῦ νικητοῦ.

Ὁ Κλέων μόλις φθάνει στὸ σπῆτι του, στάς Ἀθήνας, βλέπει τὴν πόρτα τοὺς στολισμένη μὲ γιρλάντες ἀπ' ἄνθη, ἐνῶ στὴν πόρτα τοῦ πλαῖνου σπιτιοῦ, τοῦ φίλου του, τοῦ Θεόγνη, ἔχουν κρεμάσει ἓνα κομμάτι ἄσπρο μαλλί. Καθὼς βλέπει ὁ Κλέων τίς γιρλάντες, ζητωκραυγάζει χαρούμενος, γιατί ὁ στολισμὸς αὐτὸς τῆς πόρτας τοὺς σημαίνει πὺς γεννήθηκε στὸ σπῆτι τοὺς ἀγῶρι καὶ τώρα ἔχει ἀκόμα ἓναν ἀδελφούλη.

Ἡ Σπαρτιάτισσα παραμάνη, πού μίσθωσαν γιὰ τὸ μωρό, τὸ πῆρε σὴ μερά καὶ τοῦκαμε τρεῖς γόρους

μπρὸς στὸ Βωμὸ τῆς Ἑστίας ἐνῶ ἔλοι ὅσοι ἦταν στὸ σπῆτι, μαζεύτηκαν ἐκεῖ γιὰ νὰ λατρεύσουν τὴν Ἑστία, τὴ Θεὰ τοῦ σπιτιοῦ. Σὲ λίγες μέρες θὰ γίνῃ ἑορτὴ τῆς ὀνομασίας τοῦ μωροῦ καὶ θὰ καλέσουν πολλοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους.

Ὁ Κλέων χαίρεται πού πρ' φθάσε νὰ γυρίσῃ πρὶν γίνῃ ἡ ἑορτὴ γιὰ τὸ αὐτὸ ἀρέσει νὰ βλέπῃ τοὺς καλεσμένους, πού φοροῦν γύρω στὸ μέτωπό τους χρυσὲς ἀκρίδες. Τ' ἀρέσει ν' ἀκούῃ τὴ μουσικὴ καὶ νὰ δοκιμάξῃ λίγο τὰ ὡραῖα φρούτα πού ἄφτησαν πάνω στὰ τραπέζια. Ὅμως, τί νὰ σημαίνει ἀρά γε τὸ μαλλί πού κρέμεται στὴν πόρτα τοῦ Θεόγνη; Αὐτὸ θὰ πῇ ἐπίσης: ὅτι γεννήθηκε παιδί; Ὅχι ὅμως ἀγῶρι, ἀλλὰ κορίτσι. Φαντάζομαι ὅτι κρέμασαν τὸ μαλλί, γιατί, ὅταν θὰ μεγαλώσῃ τὸ κορίτσι, θὰ γέθῃ καὶ θὰ φαίνῃ καὶ αὐτὸ, ὅπως ὅλες οἱ γυναῖκες τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ στεφάνι τῆς πόρτας τοῦ Κλέων καὶ μοῦ θυμίζει: ὅτι ὡς τώρα δὲ σᾶς πῆγα σὲ κανένα Ἀθηναῖκό σπῆτι καὶ δὲν θὰ ξεύρετε πὺς εἶναι; Ἀς δοῦμε πρῶτα πὺς φαίνεται ἀπ' τὸν δρόμο! Πρῶτα βλέπομε ἓναν ἀπλὸ τοῖχο, πούχει στὴ μέση μιὰ πόρτα. Θὰ φαντάζεστε ἴσως ὅτι ἡ ἀδελφούλα τοῦ Κλέων ἡ Θραττα, θὰ κάθεται στὰ παράθυρα τῆς προσέψεως τοῦ σπιτιοῦ καὶ θὰ βλέπῃ τοὺς διαβάτες; Λοιπὸν ὄχι. Στάς Ἀθήνας δὲν συνηθίζουν νὰ κάθονται στὰ παράθυρα, πού βλέπουν στὸ δρόμο. Τὰ μπροστινὰ δωμάτια εἶναι γιὰ τοὺς ὑπηρέτες καὶ πολλὰς φορές εἶναι μόνο σταῦλοι. Περνοῦμε λοιπὸν διαστικά μιὰ στενὴ εἴσοδο πού βρίσκειται μεταξὺ τους καὶ φτάνομε σ' αὐτὸ πού εἶναι τὸ πραγματικὸ σπῆτι.

Προσέξατε ὅτι ἡ πόρτα δὲν ἀνοίγει, ὅπως τοῦ δικοῦ μας σπιτιοῦ, πρὸς τὰ μέσα, ἀλλὰ πρὸς τὰ ἔξω, καὶ ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει πεζοδρόμιο, μπορεῖ, καθὼς ἀνοίγει, νὰ κτυπήσῃ κανένα διαδᾶτῃ. Δὲν συμβαίνει ὅμως τέτοιο πρᾶγμα, γιατί ὅποιος πρόκειται νὰ βγῇ ἔξω, κτυπᾷ πρῶτα ἀπὸ μέσα δυνατὰ καὶ οἱ διαδᾶται πού ἀκοῦν τὸ κτύπημα καταλαβαίνουν τί σημαίνει καὶ ἀπ μακρύνονται.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

δυν

ε) Διά συμβάσεως παρεμποδίσας της αναπτύξεως ή της εφαρμογής τεχνικών μεθόδων ή εφευρέσεων, αδιάφορον αν αυτοί έχουν λάβει διπλώμα ευρεσιτεχνίας ή όχι.

στ) Αι μέχρι καταχρήσεως εφαρμογών ευρεσιτεχνιών με σκοπόν τήν μονοπωλήσιν.

ζ) Οιαδήποτε άλλη περιοριστική ενέργεια περί της οποίας αι δύο κυβερνήσεις (ή αμφωώνουν ότι παρεμποδίζει το έργο της Ευρωπαϊκής ανθρωπότητας.

Σκοπός των όρων τούτων εν ουδεμιά περιπτώσει είναι ανάμιξις εις τους οικονομικούς θεσμούς της Ελλάδος, καί ουτε πρόκειται οι όροι ουτοι να επιδράσουν επί της καταστάσεως των ελληνικών οικονομικών σχεδίων. Ως μέτοχος του Προγράμματος Ευρωπαϊκής Ανθρωπότητας, ή Ελλάς θέον όπως καταρτίση ετήσια οικονομικά σχέδια καθώς και τετραετές σχέδιον ανθρωπότητας.

Η επίσημος Αμερικανική άποψις επί του θέματος των οικονομικών προγραμμάτων διευτώθη έσχάτως υπό του Αρχηγού της Οργάνωσης Οικονομικής Συνεργασίας κ. Ρώλ Χάφμαν με τας εξής φράσεις:

«Επί των ζητημάτων τούτων τα όποια τους άφορουν αναπόκειται εις αυτούς τούτους τους ενδιαφερομένους ελευθέρους λαούς να αποφασίσουν. Δεν προτιθέμεθα να υπαγορεύωμεν έσωτερικά οικονομικά προγράμματα εις τα συνεργαζόμενα με ήμιας έθνη Προσπαθούμε απλώς να τα βοηθήσωμεν ώστε έκαστον εξ αυτών να καταστή ισχυρόν, εύημερόν, πολιτικώς ανεξάρτητον καί άπηλλογμένον οιασδήποτε έσωτερικής οικονομικής δραστηείας».

Η χρησιμοποίησις του Αμερικανικού ιδιωτικού κεφαλαίου εις το πρόγραμμα.

Η Συμφωνία Οικονομικής Συνεργασίας μεταξύ Ελλάδος καί Ηνωμένων Πολιτειών προλαίανει το έδαφος διά την εισροήν Αμερικανικών κεφαλαίων προς υποβοήθησιν της ανοικοδομήσεως της Ευρώπης. Είς τοϋτο άκριβώς συνίσταται το πρόγραμμα εξασφαλίσεως των επενδύσεων. Το πρόγραμμα δέν επιχορηγεί Αμερικανικάς Εταιρείας εις το

έσωτερικόν. ουτε παρέχει ειδικά προνόμια εις αυτάς. Απλώς τους δίδει μίαν παρόρμησιν διά της εξασφαλίσεως της δυνατότητος μετατροπής εις δολλάρια τουλάχιστον μέρους των εις δραχμάς κε δών των.

Η πρόθεσις του προγράμματος αυτού είναι να ένθαρρύνη το ιδιωτικόν Αμερικανικόν κεφάλαιον ώστε τοϋτο υπό την μορφήν δολλαρίων να ένδιαφερθῇ διά το έπιτελούμενον έργον Ευρωπαϊκής Ανθρωπότητας.

Αυτή αυτη ή εύρεία διομηχανική ανάπτυξις των Ηνωμένων Πολιτειών έδοτηθή εις μεγάλην έκτασιν υπό ξένων κεφαλαίων. Το γεγονός αυτό άγει εις το συμπέρασμα ότι επενδύσεις εκ του έξωτερικού βοηθού την παραγωγικήν εξέλιξιν ενός έθνους. Πιστεύεται ότι έν ίκανοποιητικόν ποσόν Αμερικανικών κεφαλαίων επενδυόμενον έν Ευρώπῃ δύναται να άποδῇ εύεργετικόν διά την αύξησιν της παραγωγής καί διά την εξασφάλισιν απαιτούμένων κεφαλαίων Αμερικανικών δολλαρίων.

Το πρόγραμμα εξασφαλίσεως των έγγυήσεων άποβλέπει εις το να δώσῃ το μέγιστον δυνατόν αποτέλεσμα μέσω του ελαχίστου δυνατού κόστους. Το Αμερικανικόν Κογκρέσσον έχει παραχωρήσει μόνον 300.000.000 δολλάρια διά το πρόγραμμα αυτό. Τοϋτο είναι όλγώτερον του 2ο) του συνολικού ποσού που υπολγίζεται ότι θα δαπανηθῇ διά το τετραετές πρόγραμμα ανθρωπότητας. Εκ των έν λόγω 300.000.000 δολλαρίων μόνον μικρόν μέρος πρόκειται να διατεθῇ διά την διευκόλυνσιν νέων Αμερικανικών επενδύσεων εις Ελλάδα.

Το πρόγραμμα εξασφαλίσεως των επενδύσεων θα λειτουργήσῃ ως εξής:

Είς Αμερικανός επιχειρηματίας αποφασίζει να επενδύσῃ χρήματα εις μίαν νέαν επιχειρήσιν έν Ελλάδα. Λέγει εις τήν Ελληνικήν Κυβέρνησιν καί τήν Οργάνωσιν Οικονομικής Συνεργασίας εις Ουάσιγκτον άκριβώς τι είδους σχέδιον έχει υπόψη του. Έάν τόσον ή Ελληνική Κυβέρνησις εσιν καί ο Διαχειριστής συμφωνούσιν ότι ή επένδυσις θα συμβάλῃ ούσιαστικώς εις τήν Ελληνικήν καί Ευρωπαϊκήν ανόρθωσιν δύνανται να εξουσιοδοτήσουν τόν επενδυτήν να προχωρήσῃ.

Τότε ή Οργάνωσις Οικονομικής Συνεργασίας, ή όποια είναι ύπηρεσία της Αμερικανικής Κυβερνήσεως διοικήσασα το Πρόγραμμα Ευρωπαϊκής Ανθρωπότητας, εξασφαλίζει τόν επενδυόντα έναντίον άπωλείας της εις δολλάρια επενδύσεως του εξ αλίτιας του μη μετατρέψιναι του έλληνικού νομίσματος, διά καταβολής άσφαλίστρου 1ο).

Εν τούτοις ή Αμερικανική επιχείρησις υπόκειται ακόμη εις τους συνήθεις κινδύνους τους όποιους ένχει, φυσικά, κάθε επιχείρησις. Όμως προστατεύεται από το να εύρεθῇ ή εις δολλάρια επένδυσις της παγιδευμένη έντός της χώρας λόγω τοπικών νομισματικών περιορισμών. Πάντως αποκλείεται το να εισπράξῃ μία επιχείρησις, βάσει του προγράμματος τούτου, περισσότερα δολλάρια των όσων είχεν αρχικώς επενδύσει διά του προγράμματος εξασφαλίσεως των επενδύσεων. Το επενδυθέν ποσόν άποτελεῖ καί το άνώτατον όριον του μετατρέψιμου εις δραχμάς ποσού δολλαρίων. Καί ή επενδύσασα επιχείρησις δέν δύναται να άποσύρῃ τα δολλάρια της από το αναληφθέν έργον, παρ ά μόνον άφύ τ ά κερδίση πρώτον έν Ελλάδα υπό μορφήν δραχμών.

Η σχέσις «συνεταιρίων» μεταξύ Ελλάδος καί Ηνωμένων Πολιτειών

Η σχέσις μεταξύ Ελλάδος καί Ηνωμένων Πολιτειών εις το Πρόγραμμα Ευρωπαϊκής Ανθρωπότητας είναι σχέσις συνεταιρίων. Τοϋτο άποτελεῖ καθαράν συνέπειαν των όρων της Συμφωνίας Οικονομικής Συνεργασίας μεταξύ των δύο χωρών. Αί Ηνωμένη Πολιτεία αναλαμβάνουν να παρέχουν τα άναγκαία της ανθρωπότητας καί ή Ελλάδα αναλαμβάνει να έκτελέσῃ το άπαιτούμενον διά την ανόρθωσιν έργον έν συνεργασία με τας άλλας μετεχούσας χώρας. Η συμφωνία, επί πλέον, δασίζεται εις τας ακόλουθους άρχας:

1) Η προσπάθεια ανθρωπότητας είναι πρόγραμμα Ευρωπαϊκό, καί δύναται να επιτύχῃ μόνον ως άληθώς Ευρωπαϊκή προσπάθεια.

Η Αμερικανική βοήθεια προς τήν Ελλάδα άνέχει μεγάλην σημασίαν. Αλλά το τί πράττει ή Ελλάδα διά

τήν ιδίαν αὐτῆς ἀνόρθωσιν ἐνέχει ἀκόμη μεγαλύτεραν σημασίαν. Καί ἐξ ἴσου σημαντικόν εἶναι τὸ τί δύναται νὰ πράξῃ ἡ Ἑλλάς, ἐν συνεργασίᾳ μὲ τοὺς συνεταίρους της, διὰ τὴν ἀνόρθωσιν τῆς Εὐρώπης. Αὕτῃ εἶναι ἡ πραγματικὴ ἔννοια τοῦ Προγράμματος Εὐρωπαϊκῆς Ἀνορθώσεως.

2) Αὐτὸ πὺν ζητοῦν αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι εἰς ἀντάλλαγμα τῆς συμβολῆς των εἶναι ἡ Εὐρώπη ἀνεξάρτητος, ἀπολαύουσα οἰκονομικῆς σταθερότητος καὶ ἀνυψωμένου βιωτικοῦ ἐπιπέδου, ἀπηλλαγμένη τῆς ἀνάγκης ἐκτάκτου ἐξωτερικῆς βοήθειας. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιθυμοῦν αὐτὰς τὰς καλλιτέρας συνθήκας ζωῆς διὰ τὴν Εὐρώπην διότι ἐπειτα ἀπὸ δύο παγκοσμίους πολέμους ἔχουν πεισθεῖ ὅτι ἡ εὐημερία τῆς Εὐρώπης εἶναι στενὸν συνδεσμένον μὲ τὴν ἰδικήν των.

3) Οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν ζητοῦν εἰδικὰ προνόμια τῆς βοήθειας τὴν ὁποῖαν παρέχουν. Τὸ Πρόγραμμα Εὐρωπαϊκῆς Ἀνορθώσεως δὲν ἐπιχορηγεῖ ὑπὸ οἰκονομικῆς μορφῆς Ἀμερικανικὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ ἐξωτερικοῦ. Δὲν ὑποχρεώνει τὴν Εὐρώπην νὰ δεχθῇ τὰ πλεονάσματα τῆς Ἀμερικανικῆς γεωργικῆς παραγωγῆς. Ἀπ' ἐναντίας τὰ πλεῖστα τῶν ἀποστελλομένων εἰδῶν σπανίζουν καὶ εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὀλίγα πλεονάζοντα εἶδη, ὡς ὁ καπνὸς καὶ ἔληροι καρποὶ διατίθενται πρὸς χρησιμοποίησιν θάσει τοῦ προγράμματος βοήθειας. Ὅμως, θὰ ἐξαχθοῦν εἰς τὴν Εὐρώπην μόνον ἂν Εὐρωπαϊκαὶ χώραι τὰ ἐπιθυμοῦν καὶ τὰ ζητήσουν.

4) Τὸ σχέδιον Μάρσαλ εἶναι πρόγραμμα ἀνορθώσεως καὶ ὄχι περιθάλψεως. Σκοπὸς τοῦ δὲν εἶναι ἀπλῶς νὰ προφάξῃ τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τὴν πείναν καὶ τὸ ψυχρὸς. Πραγματικὸς τοῦ σκοποῦ εἶναι νὰ ἀποκατασταθῇ ἡ Εὐρωπαϊκὴ παραγωγικότης καὶ τὸ Εὐρωπαϊκὸν ἐμπόριον μέχρι σημείου τοιοῦτου ὥστε ἡ Εὐρώπη νὰ ἀντιμετωπίζῃ τὰς ἀνάγκας της χωρὶς νὰ ἐξαρτᾶται ἐξ εὐρείας ἐξωτερικῆς βοήθειας. Ἐπὶ πλέον, ἐτέθη καὶ ἕν χρονικὸν ὅριον διὰ τὴν ἐπίτευξιν αὐτοῦ τοῦ ἀποτελέσματος. Ἡ προθεσμία τῆς λήξεως τῆς Ἀμερικανικῆς συμβολῆς εἰς τὸ Πρόγραμμα Εὐρωπαϊκῆς Ἀνορθώσεως εἶναι βραχυτέρα τῶν τεσσάρων ἐτῶν: λήγει τὴν 30ὴν Ἰουνίου 1952.

5) Τὸ σχέδιον Μάρσαλ δὲν ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ ἀπομονώσῃ τὴν ἐλευθεράν Εὐρώπην ἀπὸ τὰς ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ κομμουνισμοῦ χώρας

ΗΘΙΚΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Θὰ εἶχαμε ν' ἀπευθύνωμε εἰς καὶ πρὸς τοὺς νέους μας μερικὲς συμβουλές, πολὺτιμες καὶ γιὰ τὴν καθημερινὴν τὴν ζωὴν, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ὁργανώσεως.

Ἡ ζωὴ, εἰδικὰ σήμερον, εἶναι ἕνας ἀδιάκοπος ἀγώνας. Ἀγώνας δύσκολος πολὺμορφος καὶ τραχὺς.

Καθ' ἕνας μας θ' ἀντιμετω

.....
Ἡ Φιλελευθέρα ἰδεολογία εἶναι ὁ θερμοὺργὸς φορεὺς τῶν ἐθνικῶν μας ὁνείρων
.....

πίση ἕνα σωρὸ δυσκολίες καὶ ἀπογοιεύσεις.

Πολλὲς φορὲς θὰ εὐρεθῶμεν σὲ δύσκολη θέσιν γιὰτὶ εἴτε λόγοι οἰκονομικοὶ, εἴτε κακοὶ φίλοι ἢ σύμβουλοι, εἴτε οἰκογενειακά ἀτυχήματα, θὰ μᾶς ῥίψουν εἰς τὴν δύνην τῆς σκληρῆς βιοπάλης. Καὶ μέσῳ αὐτῆς τῆς δύνης ὅπου ὁ καθ' ἕνας ἀργὰ ἢ γρήγορα παρασύρεται, πολλοὶ

.....
Ὅτε τὸ πρῶτον τὸ σχέδιον Μάρσαλ ἐπρωτάθη, ἐκλήθησαν νὰ μετέσχουν ὅλα τὰ ἔθνη τῆς Εὐρώπης. Ὅλοι αἱ ὑπὸ τὴν κομμουνιστικὴν κυριαρχίαν κυβερνήσει: ἀπεισιγήθησαν τὴν προταθείσαν συμμετοχὴν ἂν καὶ πλεῖσται ἐξ αὐτῶν ἀφῆκαν νὰ ἐννοηθῇ καθαρῶς ὅτι ἀπεποιοῦντο μετὰ λύπης καὶ λόγῳ πίεσεως τὴν ὁποῖαν ὑφίσταντο. Συμφωνῶς πρὸς τὴν πολιτικὴν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ὡς συχνὰ ἐδηλώθη, τὸ ἐμπόριον μετὰ τῆς Ἀνατολικῆς καὶ τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης δύναται καὶ πρέπει νὰ συμβάλῃ οὐσιωδέστατα εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν ἀνόρθωσιν. Τὸ μόνον αἷμα τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν εἶναι ὅπως αἱ χώραι αἱ τυγχάνουσαι Ἀμερικανικῆς βοήθειας μὴ ἐξάγουν στρατιωτικὰ ἐφόδια εἰς τὰς Ἀνατολικὰς χώρας.

6) Τελευταῖον καὶ σημαντικώτερον ὅλων, τὸ σχέδιον Μάρσαλ ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐξασφάλισιν μονίμου εἰρήνης, στηριζομένης ἐπὶ ὑγιῶν οἰκονομικῶν καθεστώτων, ἐπὶ ὑπάρξεως ἐργασίας δι' ὅλους καὶ ἐπὶ βελτιωμένων συνθηκῶν διαβιώσεως.

ΤΕΛΟΣ

ἐξαφανίζονται εἰς τὰ ἀπύθμενα βάθυ τῆς διαφθορᾶς.

Οἱ κίνδυνοι εἶναι πολὺμορφοι. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα Ἡθικοὶ. Καθ' ἕνας ξεκινᾷ στὴ ζωὴν μὲ εὐγενεῖς φιλοδοξίες καὶ πάντα μὲ ἠθικὰς παρορμήσεις. Ὡστόσο σὺν ὁμοῦς ἡ τάσις διὰ τὴν ἐπιβολὴν καὶ τὴν εὐμάρειαν, σείρει τὸν καθ' ἕνα δέσμιον πρὸς τὸν ἀπέραντον φθορᾶ τῶν ἱκανοποιήσεων. Οὕτω πολὺ γρήγορα οἱ πολλοὶ ἐμπλέκονται καὶ φθείρονται καὶ ἐνῶ εἰσῆλθον εἰς τὴν ζωὴν μὲ τόσον εὐγενεῖς καὶ ἠθικὰς παρορμήσεις σὺν τῷ χρόνῳ καθίστανται ἠθικὰ ῥάκη καὶ σκλάβοι παντοίων ἱκανοποιήσεων. Μόνον λίγοι, ἐλάχιστοι μποροῦν καὶ ἀντιστέκονται στὶς ὕλιστικὰς ῥοπὲς καὶ πού ἡ κάθε δοκιμασία των εἶναι μιὰ σφυγὰ πάνω στὸ χάλυβα τῆς ψυχῆς των πού τὸν κάνει καὶ πιὸ ἰσχυρό. Οἱ ἀνδρωποὶ αὐτοὶ εἶναι οἱ ἐκλεκτοί. Εἶναι ἐκεῖνοι πού γίνονται τὸ ἄλῃς τῆς Γῆς. Εἶναι οἱ φορεῖς τῶν δημιουργικῶν ῥοπῶν καὶ οἱ βράχοι ἐπὶ τῶν ὁποίων θραύεται ἡ μανία τοῦ ὕλισμοῦ. Εἶναι τὰ στελέχη τῆς κοινωνικῆς ἐπιβιώσεως καὶ τῶν δημιουργικῶν ἐξορμήσεων. Χάρις αὐτῶν ἡ κοινωνία πάντοτε κατορθώνει νὰ νικᾷ τὸ πνεῦμα τῆς διαλύσεως καὶ αὐτοκαταστροφῆς. Καὶ χάρις αὐτοῦ, εἰς στιγμὰς ὅπου ἡ ἀντίθεσις λαμβάνει τὴν πιὸ ἐξωφρενικὴν διαστάσει, ἀναπτύσσεται μιὰ συνειδητὴ ἀντίδρασις ἡ ὁποία πάντα κατορθώνει νὰ περισώσῃ τὸ γένος ἀπὸ τὴν πλήρη καταστροφῇ.

Γι' αὐτὸ θεωροῦμεν πρωταρχικὸν μας καθήκον νὰ τονίσωμεν ὅτι τὰ μέλη καὶ στελέχη τῆς ὁργανώσεως πρέπει νὰ θεωροῦν πρωταρχικὸν καθήκον των τὴν διατηρίσιν ἀπροσβλήτου τοῦ ἠθικοῦ των χαρακτῆρος καὶ τὴν ἰσχυροποίησιν του διὰ καθημερινῶν ἀσχολιῶν περὶ τὰ εὐγενῆ καὶ δημιουργικὰ ἔργα.

.....
Θεμέλιον τοῦ ἀγῶνος μας εἶναι τὰ Χριστιανικά, Ἑθικά καὶ Φιλελεύθερα ἰδεώδη.

ΦΥΛΟΤΗΣ

Κάποιος ό όποιός παριστάνει τόν άρχηγό τής Λαϊκής Νεολαίας, δίδει έντολήν είς νεαρόν νά πάη νά κολλήση κάτι, κάπου. 'Ο νεαρός πήγε αλλά δέν έξετέλεσε τήν έντολήν. "Υστερ' από ζωηρό καυγά, ό «άρχηγός» λέγει :

«Έμένα μωρέ θά γελάσης πού συνεργάστηκα τρία χρόνια μέ τό Τρίτο Ράϊχ ; »

(Έπαναλαμβάνομεν κατά λέξιν τά λεχθέντα). "Οντως έχει δίκηο ό κύριος αυτός. Έμείς μόνον λυπούμεθα εκείνους πού άνέχονται ένα τέτοιο «άρχηγό».

ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

(Συνέχεια έκ τής 5ης σελίδος)

τήν νεολαίαν αυτήν άκρ.βώς. Άγνοείται μήπως τας έκatóμβας τής Ιδιαιτέρας μας πατρίδος ή μήπως αυτό δέν σημαίει ήρωϊκόν πνεύμα. Μά πώς νά όνομασθί λυπέν τό αϊσθημα πού σέ σπρώχνει παραπέρα—λόγου γεγομένου—νά έίθυμηθίται τόν Ν. Καζάντζάκη και τό έργον του πού δέν εύρίσκετε σέ τί χρησιμεύει.

Μά σάμπως εκείνοι και μαζύ των και μείς βρίσκομαι σέ τί χρησιμεύουν τά περί Βρυσηίου, Παρασίου και Κωνσταντίνου του Πωγωνάτου άναφερόμενα είς τό ποδήρες περιτραχήλιον ή τόν σφηνοειδή πυρόν πώγωνα....

Οί νέοι λογοτέχνες θά έξακολουθούν νά γράφουν και παρά τήν γνώμην σας και μέσα είς τήν γενικήν κακοτεχνίαν ώς τήν όνομάζετε σεί, κανέναν δέν τό αποκλείει νά άνακύψουν και νέα όρχιτεκτονική και νέοι ρυθμοί και φτάνει τοϋτο μοναχά και τά μεγάλα ιδανικά δέν τούς λείπουν και ή εύγενής άμιλλα, ή μητέρα κάθε προόδου τούς παρακελεύει.

Εύχαριστοϋμεν θερμότατα
ΕΝΑΣ Φ'ΛΟΣ ΣΑΣ

ΕΠΙΒΑΛΛΕΤΑΙ ΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ ΚΟΙΝΟΤΙΚΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ

Είναί γνωστή ή ύπάρχουσα άκαταστασία είς τόν 'Οργανισμόν τής αυτοδιοικήσεως και τά τελευταία μέτρα του 'Υπουργείου 'Εσωτερικών διά τήν τακτοποίησιν των Κοινοτικών πραγμάτων διά του διορισμού νέων προσώπων, δέν απέδωκαν τά άναμενόμενα αποτελέσματα. Παράπονα και προστριβαί έξακολουθοϋν άπασχολούσαι τας Διοικητικές 'Αρχάς. Διά τήν έξάλειψιν τούτων και διά νά εκπληρώσουν τόν προσρισμόν των οι Δήμοι και Κοινότητες, επιβάλλεται ή όσον τό δυνατόν συντομώτερον διενέργεια έκλογών, άφού τοϋτο επιτρέπει ή άποκατάστασις τής τάξεως χάρις είς τούς άγώνας των ένδόξων ένόπλων δυνάμεων του "Εθνους.

Η άνασυγκρότησις τής χώρας είναί έργον όλων των 'Ελλήνων μ' έπικεφαλής τήν 'Εθνικήν μας Κυβέρνησιν.

ΤΟ ΛΑΔΙ

Με όλως Ιδιαιτέραν χάραν έπληροφόρηθιμεν τας άποφάσεις τής διακομματικής έπιτροπής διά τό ζήτημα του λαδ.οϋ, διά τό όποϊον και ήμείς έπανειλημμένως είχομεν άπασχοληθί ζωηρότατα. "Αν και αυτά δέν θεωροϋνται άπολύτως ίκανοποιητικά, ώστόσον άποτελοϋν σοβαρότατον βημα διά τήν έπίλυσιν του όλου ζητήματος. Πάντως οι άγρόται μας δέν πρέπει νά έπαναπαυθοϋν είς τήν ληφθεϊσαν άπόφασιν, αλλά θά πρέπει νά ένεργήσουν δραστηρίως ώστε ή έν λόγω άποφασίς νά γίνη έργον και νά μήν μείνη στά χαρτιά. Διότι ή άπόφασίς αυτή άποτελεί πρότασιν μάλλον παρά τελικήν προς έφαρμογήν άπόφασιν. Κατά συνέπειαν ύτάρχει πάντοτε κίνδυνος νά μείνη είς τό μέσον και νά καταπέση είς τήν άβυσσον τής γραφειοκρατίας και τής κοινοβουλευτικής άκαταστασίας. Καί τό ζήτημα του λαδ.οϋ είναί για τήν Κρήτη ζήτημα ζωής ή θανάτου.

Η ΑΓΡΟΤ. ΑΣΦΑΛΕΙΑ

'Επανερχόμεθα είς τό ζήτημα τής 'Αγροτικής ασφαλείας διότι ή έλλειψίς της έξακολουθεί νά καταθλίβη τούς άγρότας μας και νά προκαλή σημαντικές ζημίας. Μέχρις άναδιοργανώσεως του σώματος τής 'Αγροφυλακής και αύξήσεως τής μισθοδοσίας των όργάνων της, τά όποια πρέπει νά συντομευθοϋν, φρονοϋμεν ότι ενεργώτερα επέμβασίς του ένδόξου σώματος τής Χωροφυλακής είς τά τής 'Αγροτικής ασφαλείας θά είχεν καλὰ αποτελέσματα έφ' όσον μάλιστα ή 'Αγροτική ασφάλεια συνδέεται τόσον στενά με τήν Δημοσίαν τειαύτην.